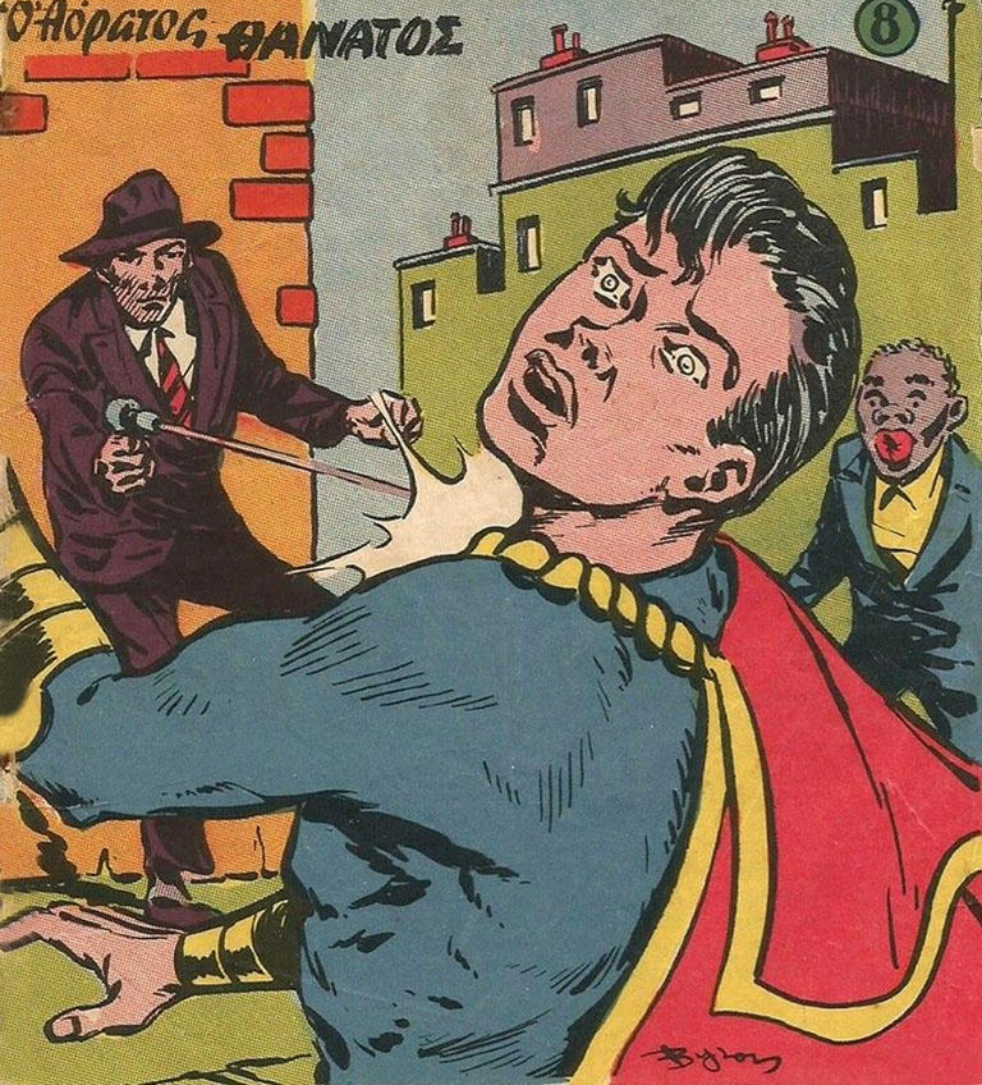

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΑΘΩΡΑΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

8

ΘΑΥΡΑΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένας έορτασμός της Νίκης, που παίζει παρὰ ξένο και φειχτό τέλος

ΕΙΝΑΙ μιὰ από τις όμορφότερες καλοκαιριάτικες νύχτες της Νέας Υόρκης. Στους μεγάλους δρόμους, στα πάρκα, στα έξοχικά κέντρα, χιλιάδες άνθρωποι κυκλοφορούν ξέγνοιαστοι και χαρούμενοι. Απόψε γιορτάζεται ή επέτειος της Νίκης και από τους διαφόρους ραδιοφωνικούς σταθμούς μεταδίδονται πατριωτικά θούρια και όμιλίες, που ίστορούν τον μεγάλο πόλεμο και τις σκληρές θυσίες και τους ήρωήσμούς που χρειάστηκαν για να κερ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

δηθή ή Νίκη. Στην 7η λεωφόρο παρελαύνουν ένα εκατομμύριο παλαιόί πολεμιστάι σε μιὰ μεγαλόπρεπη λαμπαδηφορία και μπάντες του στρατού, της αεροπορίας και του ναυτικού παίζουν πατριωτικά έμβοθήρια στις μεγάλες πλατείες της κεντρικής πολιτείας και των συνοικιών. Όλες οι πόλεις της Αμερικής γιορτάζουν απόψε, αλλά ό έορτασμός τούτος γίνεται υπό φανερό και υπογραμμίζεται περισσότερο έντονα στη Νέα Υόρκη, που φλέγεται κυριολεκτικά τυλιγμένη μέσα σε πολύχρωμα έορταστικά τόξα και σε πυροτεχνήματα, που κάθε λεπτό έκτοξεύονται στον ούρανό από ειδικές εξέδρες και σκορπίζουν εκατομμύρια, χρυσά, κόκκινα, πράσινα, τριανταφυλλιά και γαλάζια άστέρια.

Μεγάλα πηδαλιοχούμενα ταξιδεύουν στον άέρα και με τους μεγάλους προβολείς τους, που μοιάζουν σαν πελώρια μάτια, στέλνουν δέσμες φωτός προς τη γή, ανάμεσα στις οποίες με διάφορα έπισημημονικά τρύκ μπορούν οι άνθρωποι, που κυκλοφορούν στους δρόμους, να δούν σαν σε όθόνη κινηματογράφου δραματικές και ήρωϊκές σκηνές του τελευταίου πολέμου.

Ό κόσμος χαίρεται την

ειρήνη και οι καρδιές γιορτάζουν την απομάκρυνση της αγωνίας και του φόβου, γιατί κανείς δεν αγαπάει τον πόλεμο και όλοι τρέμουν τις ανεπανόρθωτες καταστροφές που μπορεί να προκαλέσει ένας καινούργιος, στον οποίο θα τεθούν σε ενέργεια τα πιο φοβερά όπλα που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα...

Μά ξαφνικά κάτι γίνεται και όλα ταυτα παίρνουν μιαν ανάποδη βόλτα. Η ξεγνοιασιά τα χαρούμενα ξεφωνητά, τα πατριωτικά έμβληματα, οι στρατιωτικές μπάντες σκεπάζονται από ένα φοβερό ούρλισχο. Οι σειρήνες του αντιαεροπορικού συναγερμού σκορπίζουν το ανατριχιαστικό κλάμα τους σ' ολόκληρη την πόλη. Στην αρχή τα εκατομμύρια των ανθρώπων που γιορτάζαν ξαφνιάζονται, μένουν άφωνα και καρφώνουν τα μάτια στον ουρανό. "Υστερα ένας απερίγραπτος πανικός κυριεύει τα πλήθη. Τα πρόσωπα από χαρούμενα γίνονται χλωμά και τα μάτια γεμίζουν φόβο.

— Μά τί συμβαίνει; ρωτάει κάποιος τον διπλανό του.

— Δεν ακούς; κάνει ο άλλος. Οι σειρήνες! Αυτό σημαίνει επιδρομή!

— Στα καταφύγια! Στα καταφύγια! φωνάζει ένας μεσόκοπος άντρας που προσπαθεί ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσα στους ανθρώπους που συνηθίζουν στη μέση του δρό-

μου. "Όλοι στα καταφύγια! Μην έμποδίζετε την κυκλοφορία!...

Μά, καθώς μιλάει, ανασηκώνει ξαφνικά τα χέρια σαν να δέχτηκε κατάστημα μια μαχαιριά και διπλώνεται στα δύο... Εκείνος, που θέλει να τον βοηθήσει και προσπαθεί να τον ανασηκώσει, αισθάνεται τα χέρια του παγωμένα.

— Πέθανε!, λέει...

— "Ισως είναι συγκοπή!, εξηγεί κάποιος γιατρός που βρίσκεται εκεί κοντά.

Σχεδόν άμέσως όμως και αυτός ανασηκώνει κατά τον ίδιο τρόπο τα χέρια, ανοιγοκλείνει τα μάτια και πέφτει νεκρός...

— Αυτό είναι φοβερό!, φωνάζει μια γυναίκα. Είδοποιήστε την αστυνομία!

— Η κυρία είναι τρελή!, λέει ένας στρατιώτης. Η κυρί...

Άλλα δεν προφταίνει να αποτελειώσει τη φράση του. Τινάζεται απότομα σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα ανασηκώνει τα χέρια και γονατίζει. Από το στόμα του βγαίνει μια ανάρρη κραυγή, κάτι σαν επιθανάτιος ρόγχος και σωριάζεται...

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει η γυναίκα. Βοήθεια!

Οι φωνές της όμως δεν ακούγονται πιά. "Όλοι τούτοι οι άνθρωποι με κραυγές και βλαστήμιες σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο αρχίζουν να τρέχουν χωρίς να ξέρουν από

ποιόν κίνδυνο ακριβώς πρέπει να φυλαχτούν.

Και τότε ακριβώς ανάμεσα στα ούρλιαχτά των σειρήνων έρχεται από τα μεγάφωνα που λίγες στιγμές πρωτήτερα μετέδιδαν τα ένθουσιώδη πατριωτικά θούρια, μια βαρεία φωνή:

«Προσοχή! Προσοχή! Σας όμιλει ο κεντρικός ραδιοφωνικός σταθμός Νέας Υόρκης. Πρό πάντε λεπτόν ήρχισαν να σημειούνται αίφνιδιοί θάνατοι μεταξύ του πλήθους των έορταζόντων την επέτειον της Νίκης. Άγνωστος και μυστηριώδης μέχρι της στιγμής έγκληματική όργάνωσις, επιδιώκουσα προφανώς να μειώση την έκ του λαμπρού έορτασμού δημιουργηθείσαν έντύπωσιν, σκορπίζει τον θάνατον μεταξύ των άνυπόπτων ανθρώπων. Προσπαθήστε να καλυφθήτε εις τα άντιαεροπορικά καταφύγια. Μέχρι της στιγμής τα θύματα, συμφώνως με τις πληροφορίες που μάς έρχονται από διάφορα σημεία της πόλεως, υπερβαίνουν τις τρεις χιλιάδες. Προσοχή! Προσοχή! Ο άόρατος θάνατος παραμονεύει παντού! Καλυφθήτε στα καταφύγια και κρατήστε την ψυχραιμία σας. Οί στρατιωτικές και αστυνομικές αρχές ενεργούν για τη σωτηρία σας!...»

Ο έκφωνητής του κεντρικού ραδιοφωνικού σταθμού συνεχίζει τις οδηγίες του, αλλά κανείς δεν στέκεται

πια να τον άκούση. Η έκπομπή, όπου για πρώτη φορά γίνεται λόγος για τον άόρατο θάνατο, έντείνει τον πανικό και τα πλήθη με έντρομο βλέμμα συνεχίζουν την έξαλλη φυγή τους προς όλες τις κατευθύνσεις. Κάθε τόσο όμως ένας από τους πανικόβλητους αυτούς ανθρώπους στέκεται ξαφνικά, σαν να δέχεται μια άόρατη ηλεκτρική έκκένωσι στο στήθος, ανασπώνει τα χέρια και κυλιέται νεκρός στα πόδια εκείνων που φεύγουν. Ο άόρατος θάνατος σημαδεύει κάθε λεπτό που περνάει κι από ένα καινούργιο θύμα. Κανείς όμως δεν έχει πια τη διάθεσι να σταματήσει να παράσχει βοήθεια. Για ποιό λόγο άλλωστε; Οί νεκροί δεν έχουν ανάγκη από βοήθεια. Ο σώζων έαυτον σωθήτω!...

Ένας άλλόκοτος θάνατος, που χτυπάει με μυστηριώδη τρόπο

ΤΗΝ άλλη μέρα οί έφημερίδες, σε πρωτοσέλιδα άρθρα, δημοσιεύουν όλες τις λεπτομέρειες των τραγικών γεγονότων με χτυπητούς τίτλους και φωτογραφίες από τις έξαλλες σκηνές του πανικού. Σε άλλες στήλες δημοσιεύονται τα όνόματα των θυμάτων. Ο συνολικός αριθμός των νεκρών ξεπερνάει τις έπτά χιλιάδες. Άνάμεσα στα θύματα είναι άνθρωποι από κάθε κοινωνική τάξι και από κάθε ηλικία. Άνδρες, γυναί-

κες, παιδιά. 'Ο άόρατος θάνατος είναι τυφλός, έχει χτυπήσει χωρίς διάκρισι κι έχει βυθίσει στο πένθος πλούσιους και φτωχούς. Το φριχτό μακελλειό κρατάει άκριβώς ένα τέταρτο της ώρας. Λιγώτερο όχι περισσότερο. Καί μέσα σ' αυτό το μικρό χρονικό διάστημα οί άπώλειες ήταν πραγματικά άνευ προηγουμένου.

Οί δημοσιογράφοι κάνουν

‘Η γροθιά του άγνώστου προσγειώνεται στο σαγόνι του Μάικ Ντάνυ.

διάφορες υποθέσεις. “Όλοι παραδέχονται χωρίς καμμιάν έξαιρεσι ότι πρόκειται για μιάν όμαδική δολοφονία άθώων ανθρώπων, αλλά κανείς δέν μπορεί να δώσει μιάν θετική άπάντησι στο άίνιγμα. Ποιός είναι αυτός ή ποιοί είναι αυτοί που ώργάνωσαν αυτό το φριχτό έγκλημα; Για ποιό λόγο το ώργάνωσαν; Με τί μέσα το έξετέλεσαν; Ποιό μυστικό όπλο χρησιμοποίησαν; Διάσημοι έπιστήμονες έχουν δώσει συνεντεύξεις κατά τη διάρκεια της νύχτας και προσπαθούν και αυτοί να βρουν μιάν εξήγησι. Οί γνώμες τους δημοσιεύονται με μεγάλα γράμματα και μέσα σε πλαίσια. Κάνουν και αυτοί διάφορες υποθέσεις χωρίς να καταλήγουν σε κανένα θετικό συμπέρασμα. Κανείς δέν μπορεί να καθορίση το μέσο και τον τρόπο, με τον όποιο έγιναν οί όμαδικές αυτές δολοφονίες.

‘Η νεκροψία που έγινε στα πτώματα από τους καλύτερους ιατροδικαστές, δέν προσέθεσε τίποτα. Κανένα τραύμα, καμμιάν άμυχή, κανένα σημάδι, έστω κάτι σαν κέντημα καρφίτσας! Τα σώματα των νεκρών έξετάσθησαν με ύπερβολική σχολαστικότητα. Σε ώρισμένες περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν και μικροσκόπια ακόμα. Τίποτα δέν βρέθηκε που να δίνη άπάντησι στο άγωνιώδες έρώτημα.

‘Ο θάνατος έχει προέλθει κατά κάποιον μυστηριώδη

καί ανεξήγητο τρόπο. "Όλοι ανεξαιρέτως οί νεκροί παρουν σιάζουν διαστολή του περικαρδίου, που έχει προκαλέσει την απότομη διακοπή της λειτουργίας της καρδιάς με άμεσο αποτέλεσμα τον αιφνίδιο θάνατο...

«Πρέπει να παραδεχθούμε, γράφει ο διάσημος καθηγητής της παθολογίας κ. Γκούτερλιν, ότι οι άγνωστοι δολοφόνοι έχρησιμοποίησαν όπλα έντελώς άγνωστα εις ημάς. Οί θάνατοι δέν όφείλονται ούτε εις τραύματα έκ σφαίρας ούτε εις δηλητηριώδη άέρια ούτε εις ραδιενέργειαν. Τά συμπτώματα του θανάτου καί εις τās τρεις αυτές περιπτώσεις είναι έκδηλα καί γνωστά εις τούς επίσημονας. Κάποιο άλλο θανατηφόρον μέσον έχρησιμοποιήθη από τούς άγνωστους δράστας. Ποιό όμως άκριβώς; Εις αυτό το έρώτημα δέν μπορώ να άπαντήσω, διότι άπλούστατα δέν είμαι εις θέσιν να γνωρίζω...»

Μερικοί φτάνουν να κάνουν τολμηρές υποθέσεις που δύσκολα μπορούν να γίνουν πιστευτές.

— Ίσως πρόκειται για μυστηριώδεις ακτίνες που έκταξιούνται από κάποιον άλλον πλανήτη καί προκαλούν τόν θάνατο, λένε. Κανείς δέν ξέρει ακόμα εάν υπάρχουν ζωντανά όντα στον Άρη καί σε ποιό σημείο πολιτισμού έχουν φτάσει. Ποιός μπορεί να άποκλείσει ότι

Τότε το Γεράκι μπαίνει σε κεραυνοβόλο επίθεση !

τά μυστηριώδη αυτά όντα πιθανόν να βομβαρδίζουν τη γη με θανατηφόρες άκτινοβολίες που προκαλούν τρομερές καταστροφές; Ό άόρατος θάνατος είναι δυνατόν λοιπόν να έρχεται από άλλον πλανήτη...

Άλλά όλα αυτά, λίγες ώρες αργότερα, άποδεικνύονται φλυαρίες χωρίς άξία. Λίγο μετά το μεσημέρι, όλα τὰ

ραδιόφωνα της Νέας 'Υόρκης σταματούν απότομα, σαν να έπαθαν μιὰ ξαφνική βλάβη. Κι' ύστερα από μερικόν δευτερολέπτων καταθλιπτική σιωπή ακούγεται μιὰ λεπτή γυναικεία φωνή που μιλάει. 'Η προφορά τών λέξεων δείχνει πώς ή έκφωνήτρια δέν είναι 'Αμερικανίδα.

«Είδοποιείται ή Κυβέρνησις τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, λέει ή γυναικεία φωνή, ότι από χθές τὸ βράδυ άρχισε ή έπιχείρησι «Κυανούς Ούρανό». 'Η πρώτη έκδήλωσις είναι οί όμαδικοί θάνατοι που έστειλε σαν προειδοποίηση ὁ άρχηγός της οργανώσεως μας δόκτωρ 'Εντμοντ Φρέλιχ. Οί άρμόδιοι ας προσεξουν. 'Η έπιχείρησις θα συνεχισθῃ με άλλα μέσα και σε άλλα σημεία της Νέας 'Υόρκης. Θα υπάρχουν και άλλα θύματα. Για να σταματήσει την έπίθεσί του ὁ δόκτωρ Φρέλιχ άπαιτεί να γίνουν δεκτοί οί όροι του. Πρώτον: 'Απομάκρυνσις όλων τών άμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων από την Εύρώπη έντός δεκαπέντε ήμερών. Δεύτερον: Καταστροφή όλων τών άτομικών έργοστασίων τών 'Ηνωμένων Πολιτειών και διακοπή παραγωγής άτομικών βομβών και όπλων... Οί όροι αυτοί μεταδίδονται από ραδιοφώνου για να λάβουν γνώσιν όλοι οί 'Αμερικανοί πολίται, που θα κληθούν να πληρώσουν με τη ζωή τους την τυχόν άρνησι της Κυβερ-

νήσεώς τους. 'Ο 'Εντμοντ Φρέλιχ δίνει προθεσμία σαραντα όκτώ ώρών στούς ύπουργούς και στον πρόεδρο τών 'Ηνωμένων Πολιτειών να αποφασίσουν. 'Η άπάντησις θα δοθῃ διὰ του ραδιοφώνου. Μετά την πάροδο τών σαραντα όκτώ ώρών, θ' άρχίσουν τά αντίποινα. 'Ενα όλοκληρο οίκοδομικό τετράγωνο της Νέας 'Υόρκης θ' άνατιναχθῃ στον άέρα και αυτή τη φορά οί νεκροί δε θα είναι μόνο έπτά χιλιάδες. Σας μίλησα έξ όνόματος του άρχηγού μου 'Εντμοντ Φρέλιχ. 'Η γραμματεύς του...»

Γίνεται πάλι για μερικέ δευτερολέπτα μιὰ καταθλιπτική σιωπή κι' ύστερα πάλι τά ραδιόφωνα συνεχίζουν τὸ κανονικό μουσικό πρόγραμμά τους. Τὸ όνομα όμως του μυστηριώδους 'Εντμοντ Φρέλιχ υπάρχει σ' όλα τά στόματα και ὁ πανικός, που είχε κάπως κοπάσει, άρχίζει πάλι να γεμίζει τις ανθρώπινες καρδιές. 'Ο καινούργιος κίνδυνος πιέζει σαν φοβερός βραχνάς τά στήθη και άδίκαι οί άρχές προσπαθούν με ραδιοφωνικά μηνύματα να επαναφέρουν την ψυχραιμία. Είναι κάτι πολύ άνωτερο από τις δυνάμεις τους. 'Ο λαός έχει πανικοβληθῇ...

Τὸ ίδιο βράδυ και την άλλη μέρα τὸ πρωί, άτελείωτες ούρες από αυτοκίνητα κατευθύνονται προς όλες τις έξόδους της Νέας 'Υόρκης. 'Οσοι μπορούν και όσοι έχουν τὰ

μέσα εγκαταλείπουν τη μεγάλη αυτή πολιτεία και καταφεύγουν σ'ε γειτονικές πόλεις. Ξέρουν καλά πώς ή Κυβέρνησι δεν πρόκειται νά υποκύψει στις αξιώσεις ενός εγκληματία και πώς αυτός που σκόρπισε τόν άόρατο θάνατο δέ θά διστάση νά πραγματοποιήση και τη δεύτερη άπειλή του. Ν' ανατινάξη ένα ολοκληρω οικόδομικό τετράγωνο από ουρανοξύστες στόν άέρα...

‘Ο Μάκ δέχεται μιάν έπίσκεψι και ένα άγριο ξυλοδαρμό

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ό πιό νεαρός αστυνομικός ρέπορτερ του «Νταϊήλυ Χέραλντ», έπιστρέφει κουρασμένος από τό γραφείο στο σπίτι κι' έτοιμάζεται νά βάλη τό κλειδί στην έξωπορτα, όταν βλέπει έναν κοντόχοντρο άνθρωπο μέ μιάν κατεδαστή ως τά φρύδια ρεμπούμπλικα νά τόν ζυγώνη.

— Γεία σου, μίστερ Ντά-νυ!, τού λέει.

‘Ο Μάκ τόν κυττάζει παραξενεμένος, προσπαθώντας νά θυμηθή πού έχει ξαναδθι αυτό τό βλογοικομένο μούτρο. Έκείνος όμως δέν τόν άφίνει νά θυμηθή.

— ‘Ωραία τά γραφτά σου για τόν άόρατο θάνατο!, συνεχίζει μέ ύφος ειρωνικό. Μονάχα πού δέν πρέπει νά μπερδεύεις, στίς ιστορίες πού γράφεις, όνόματα. Τά παιδιά έχουνε τη γνώμη πώς τς

‘Η ‘Ελλην παρακολουθεί την Γερμανίδα και την βλέπει νά μπαίνει

παραλές κι' άν ξαναδούνε τό όνομά τους τυπωμένο στην έφημερίδα, θά σου τσакίσουνε τά κόκκαλα. Προς τό παρόν πάρε αυτή την προκαταβολή!...

Καί, καθώς τού μιλάει, σηκώνει άπότομα τη γροθιά του. Πρίν προφτάση νά φυλαχτή, ό Μάκ δέχεται ένα δυνα τό χτύπημα στο πρόσωπο πού τόν ζαλίζει. Χιλιάδες

χρωματιστά άστέρια κάνουν βόλτες γύρω άπ' τ' κεφάλι του και τ' μάτια του θαμπώνουν. Στηρίζεται στ' όν τοίχο για ν' α μη σωριαστή, τινάζει πρ'ς τ' πίσω τ' κεφάλι να διώξη τ' ζαλόδα που τ'ν παι δ'νει κι 'τοιμάζεται ν' άντα ποδώση τ' χτύπημα...

— Σταμάτα να κάνης τ'ν παλληκαρά!, τ'ν κοροϊδεύει 'ς άγνωστος. Δέν θ'α σου βγή σ'ε καλό.

Ο Τζιμ Γκάφας πέφτει στ' όν κενό και χάνεται μέσα στη γή!

Και τ'ν 'δια στιγμή ή γροθιά του διαγράφει ένα καινούργιο τόξο και προσγειώνεται στ' όν στομάχι τ'ν ρέπορτερ. Ο Μάκ αισθάνεται ξαφνικά πολύ άσχημα. Κόβεται ή άνάσσα του και λυγίζουν τ' γόνατά του. Δέν έχει τ' κουράγιο να κρατηθ' όρθός. Πέφτει: σ'άν μεθυσμένος στ' όν πρώτο σκαλοπάτι τ'ς έξώπορτας και μένει άκίνητος. Πρίν κλείση τ' μάτια και χάσει έντελώς τ'ς αισθήσεις του διακρίνει κάτι θαμπά. "Ένα μικρό άραπάκι, ό χαζός και λιχούδης προστατευόμενός του ό Τζιμ Γκάφας έχει προβάλει άπ' τ'ν άπέναντι γωνιά μασουλώντας ένα κομμάτι γλυκό και, καθώς τ'ν βλέπει να πέφτη, κρ'βεται στη σκιά...

— Τζιμ! Μή τ'ν αφήσης να ξεφύγη! ψιθυρίζει και μένει άκίνητος, γιατί οι δυνάμεις του σβύνουν...

Ο άραπάκος άκούει και κολλάει περισσότερο στ'όν τοίχο. Άλλά και ό κοντόχουτρος άντρας έχει άκούσει. Με τ' διαφορά π'ς δ' μπορεί να καταλάβη τί λέει ό ρέπορτερ. Κυττάζει γύρω του μ' δ' βλέπει κανέναν. Ο Τζιμ Γκάφας, σ'άν νέγρος που είναι, έχει γίνει ένα με τ' σκοτάδι και δ' φαίνεται. Γυρίζει πάλι πρ'ς τ' μέρος τ'ν Μάκ και τ'ν δίνει μι'ά δυ νατή κλωτσιά στη μέση.

— "Αρχισες να βλέπης κιόλας όνειρα!, λέει. Θ'α σου χρειαστούν μι'ά - δυ' όρες

για να ξυπνήσης, θρωμόπαιδο. Σ' αυτό το μεταξύ μπορεί να δώσεις μυαλό. Γιατί, την άλλη φορά που θα συναντηθούμε, δε θα θυγής ζωντανός από τα χέρια μου...

Γυρίζει τις πλάτες, κατεβάζει τα ανασηκωμένα μανίκια του σσκκακιού του, φτειόχνει τη γραβάτα του και απομακρύνεται με γοργό βήμα προς το μεγάλο δρόμο. Ο Τζίμ Γκάφας ξεκολλάει από τον τοίχο, θγαίνει από τη σκιά και παίρνει το κατόπι τον κοντόχοντρο άντρα. "Όταν τον φτάνει, μικρύνει το βήμα του φροντίζοντας να κρατάει πάντα την ίδια απόσταση μεταξύ τους...

— Τα μάτια σου... έδδομηντοιχτώ, Τζίμ!, λέει στον εαυτό του. Έδω θα δείξης ό-τι είσαι ένας παραγνωρισμένος δαιμόνιος ντέτεκτιβ! Δεν πρέπει να σου ξεφύγη αυτός ο άνθρωπος. "Όσο καλύτερα τα καταφέρεις τόσο και πιο μεγάλη ...φετέρα κέικ θα φάς από την κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ!

Καί, βέβαιος τώρα για τον καινούργιο... θρίαμβό του, ρίχνει ένα κομματι σοκολάτα στο στόμα του και αρχίζει να βαδίζει τεμπέλικα, παρακολουθώντας τον άγνωστο.

Καθώς βαδίζει όμως τεμπέλικα, δε βλέπει πως το καπίκι μιάς ύπονόμου είναι ανασηκωμένο και πως μπροστά του χάσκει μια μεγάλη σκοτεινή τρύπα. Δεν βλέπει

Καθώς τηλεφωνεί, μια άγρια φωνή ακούγεται πίσω από την Ελλέν...

καί... μπλούμ! πέφτει μέσα στην ύπονομο και αρχίζει να τσαλαβουτάει στα ακάθαρτα νερά...

Ο επιθεωρητής Τζαίμης Στούαρτ και οι υπάλληλοί του για το Γερμανικό

Ο ΤΖΑΙΗΜΣ ΣΤΟΥΑΡΤ, ο επιθεωρητής της μυστικής αστυνομίας της Νέας Υ-

όρκης, είναι ο πρώτος άνθρωπος, που σκοντάφτει επάνω στον λιποθυμισμένο ρέπορτερ.

— 'Ο διάβολος να με πάρη!, λέει καθώς ανάβει το ηλεκτρικό του φανάρι, αν τουτος εδώ δεν είναι ο φίλος μου ο Μάκ Ντάνυ!

Σκύβει και τον ανασηκώνει και τον βάζει να καθήσει στη σκάλα.

— 'Ε! Μάκ!, του φωνάζει και τον τραντάζει κρατώντας τον απ' τους ώμους. Δεν πιστεύω να πέθανες!

'Ο νεαρός δημοσιογράφος ανοίγει άργα τα μάτια. Αισθάνεται έναν πόνο στο στομάχι κι' ένα βάρος στο κεφάλι. Βλέπει τον αστυνομικό επιθεωρητή και προσπαθεί να θυμηθεί που βρίσκεται...

— Έρχομουν να σου κάνω μιάν επίσκεψη, συνεχίζει αυτός, για να κουβεντιάσουμε και σε βρίσκω ξαπλωμένο στην έξωπορτα του σπιτιού σου! Τί έγινε; Μήπως σκόνταψες και ξάπλωσες στα σκαλοπάτια;

— Κάποιος μου έδωκε μερικές γροθιές, λέει ο Μάκ προσπαθώντας να χαμογελάσει. Τώρα μόλις αρχίζω να θυμάμαι...

— Δε πιστεύω να του πείραξες την άρραβωνιαστική και σ' έδειρε!

— 'Ω! 'Οχι... 'Ηταν απεσταλμένος, λέει, από κάποιους άλλους, και μ' έδειρε για λογαριασμό τους, επειδή δεν τους άρεσανε ούτα που γρά-

φω. Δεν πρόφτασα να φυλαχτώ...

— Και το Γεράκι; Τί έκανε το Γεράκι; ρωτάει και τον κυττάζει λοξά ο Τζαίημς Στούαρτ.

— Το Γεράκι, απαντάει ο Μάκ προσπαθώντας να κρύψει ένα αινιγματικό χαμόγελο καθώς σηκώνεται, ήταν περίπατο και δεν πρόφτασε να επέμβει! Μα τί έρωτήσεις είναι αυτές, Τζαίημς; Έλα μέσα να σου προσφέρω ένα καφέ να κουβεντιάσουμε. Κι' ξέρεις, δεν είναι ανάγκη να μάθω ή μητέρα πώς τις έφραγα... Θά ήσυχ κάθε ιδέα για το γυιό της...

— Έντάξει, Μάκ!

Τουτος ο άντρας με το αθλητικό κορμί και τους σιδερένιους μυώνες έχει την υπόνοια ο Μάκ Ντάνυ, ο γεροδεμένος και τετραπέρατος έφηβος, έχει κάποια... στενή συγγένεια με το θρυλικό Γεράκι, τον Νέον Υπεράνθρωπο. Πιστεύει δηλαδή πως ο νεαρός ρέπορτερ είναι το Γεράκι και πως το Γεράκι είναι το ίδιο πρόσωπο με τον νεαρό ρέπορτερ. Κανείς δεν μπορεί να του βγάλει αυτή την ιδέα απ' το μυαλό, μα δε μπορεί να το αποδείξει. 'Ο Μάκ Ντάνυ ξέρε να γλιστρήει σαν χέλι και χαμογελάει πονηρά όταν του κάνει καμιά διφορούμενη έρώτηση.

Δεν έχει βέβαια τίποτα προηγούμενα με τον Νέον Υπεράνθρωπο ο επιθεωρητής της μυστικής αστυνομίας. 'Α

πεναντίας, έχει λόγους να τον ευγνωμονή. Γιατί ο νεαρός Προστάτης του Δικαίου και αμείλικτος διώκτης του εγκλήματος, κάθε φορά που εμφανίζεται με την μπλε φόρμα του και την κόκκινη μπέρτα με τα μαλαματένια κρόσια στους ώμους, προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στην πατρίδα του και στην κοινωνία, βοηθώντας με κίνδυνο της ζωής του τις αστυνομικές αρχές στο έργο τους. Δεν έχει λοιπόν προηγούμενα. Θαυμάζει και καμαρώνει τη δράση του θρυλικού Γερακιού... αλλά δεν έννοει να πιάνεται κορόϊδο! Γιατί είναι πολύ πεισματάρης και θέλει σώνει και καλά ν' ανακαλύψει το μυστικό του νεαρού του φίλου Μάκ.

Πιστεύει λοιπόν ότι το Γεράκι είναι ο Μάκ Ντάνυ, αλλά δεν ξέρει τίποτα περισσότερο απ' αυτό. Το μυστικό δυο άνθρωποι το γνωρίζουν στον κόσμο. Η μητέρα του Μάκ, ή Έλληνίδα κυρία Μάργκαρετ, χήρα του σοφού Άρθουρ Ντάνυ, και ο χαζός και λιχούδης άραπάκος ο Τζιμ Γκάφας. Δεν ξέρει ο Τζαίμς Στούαρτ ούτε μπορεί φυσικά να το φανταστεί πώς αυτή ή υπερφυσική δύναμη που έχει το Γεράκι, ο Νέος Υπεράνθρωπος, προέρχεται από δυο δαχτυλίδια, το ένα με μπλε το άλλο με πράσινη πέτρα, που φοράει στα δάχτυλά του και που πεθαίνοντας του τὰ

άφησε μοναδική κληρονομιά ο πατέρας του.

— Ήρθα να κουβεντιάσουμε, Μάκ, του λέει, καθώς κάθονται και η κυρία Μάργκαρετ τους σερβίρει τόν καφέ. 'Ανέκαθεν μ' άρέσει ν' ακούω τις γνώμες και άλλων ανθρώπων πάνω στα ζητήματα που με απασχολούν. Τί γνώμη έχεις γι' αυτήν την ιστορία του άόρατου θανάτου;

— Τη γνώμη μου την έγραψα, απαντάει ο ρέπορτερ. Νομίζω ότι αυτός ο περίφημος Έντμοντ Φρέλιχ είναι κάποιος κατάσκοπος, που εργάζεται για λογαριασμό μιάς ξένης δυνάμεως. Οί όρσι του, που μεταδόθηκαν απ' το ραδιόφωνο, το δείχνουν καθαρά. Είναι πολλοί, που δεν τους άρέσει να υπάρχουν άμερικανικά στρατεύματα στην Εύρώπη. Όπως υπάρχουν κι' άλλοι, που δε βλέπουν με καλό μάτι την μεγάλη παραγωγή ατομικών βομβών και όπλων στις Ένωμένες Πολιτείες...

— Πιστεύεις πώς θα πραγματοποιήσει την άπειλή του; Θ' ανατινάξει δηλαδή τη μιση Νέα Υόρκη στον αέρα, αν δεν γίνουν δεκτοί οί όρσι του;

— Ο δημοσιογράφος κουνάει το κεφάλι.

— Το πιστεύω...

— Πώς; Με ποιό τρόπο;

— Χμ! Αυτό δεν το ξέρω. Έκείνο όμως, για το οποίο πρέπει να είμαστε βέβαιοι,

είναι ότι ο σατανικός αυτός έγκληματίας έχει στα χέρια του μυστικά μέσα καταστροφής, που είναι έντελως άγνωστα σε μας. Μπορεί να σκορπίσει τον όλεθρο, χωρίς να είναι εις θέσιν κανείς να τον συγκρατήσει... Θα κάνη τ' αδύνατα δυνατά με την πεποίθησι πώς άργά η γρήγορα η Κυβέρνησις και ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών θα υποκύψουν στις αξιώσεις του...

— Αυτό δέ γίνεται!, λέει κοφτά ο Τζαίημς Στούαρτ και ζαρώνει τα φρύδια. Δεν θα υποκύψουμε!

— Και δεν πρέπει να υποκύψουμε!, συμφωνεί ο Μάκ Ντάνυ... Μονάχα που μέσα σε σαράντα όκτώ ώρες πρέπει να τον έχουμε εξουδετερώσει...

Ο επιθεωρητής ανάδει τσι γάρο και, καθώς φυσάει τις τουλίπες του καπνού στο ταβάνι, πετάει τόχα οδιάφορα μιὰ έρώτησι:

— Και το Γεράκι; Τι λέει για όλα αυτά το Γεράκι;

Ο Μάκ τον κυττάζει λοξά:

— Δεν σου είπα και πρὶν πώς έχω μέρες να το δώ; Έμμεσα πώς έχει πονέσει και κάθεται στο κρεβάτι. Δεν βγαίνει έξω γιατί μπορεί να κρουολογήσει...

— Άφησε τ' άστεία, Μάκ! γαβγίζει ο Στούαρτ.

— Δεν άστειεύομαι καθόλου, κύριε επιθεωρητά! άπαν τάει ο νεαρός ρέπορτερ. Εί-

σαι μερικές φορές πολύ περίεργος! Μά ρωτάς για κάτι πράγματα...

Έκείνος σβύνει νευρικά το τσιγάρο του στο τασάκι και καρφώνει το βλέμμα του στο πρόσωπο του νεαρού παιδιού.

— Άς μιλήσουμε σοβαρά, Μάκ!, λέει. Η κατάσταση είναι τραγική. Ο κόσμος τρομοκρατημένος άρχισε να εγκαταλείπη τη Νέα Υόρκη. Δέκα χιλιάδες ειδικευμένοι άνδρες του στρατού και της όστυνομίας, έφωδισμένοι με λεπτότατα μηχανήματα ραντάρ της ξηράς, ένεργοούν έρευνες στο κέντρο και στις συνοικίες της Νέας Υόρκης προσπαθώντας να ανακλύψουν σε ποιο σημείο πρόκειται να χτυπήση αυτή τη φορά ο Φρέλιχ. Μέχρι τη στιγμή αυτή οι έρευνες έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Δεν κατορθώσαμε να βρούμε που έχει τοποθετημένη τη βόμβα ή το σατανικό μηχανήμα καταστροφής, με το όποιο σχεδιάζει ν' ανατινάξη το οικοδομικό τετράγωνο που άπειλεί. Πρέπει λοιπόν να φροντίσης να δής ...το Γεράκι και να του πής πώς είναι καιρός να επέμδη. Έχουμε να κάνουμε με μιὰ στρατιά δολοφόνων που επί κεφαλής τους είναι μιὰ από τις σκοτεινότερες έγκληματικές φυσιογνωμίες. Δεν φαίνονται διατεθειμένοι να υποχωρήσουν μπροστά σε κανένα έμπόδιο. Η μόνη λύσις είναι ένα κ-

ραυνοδόλο χτύπημα. Καί τὸ χτύπημα αὐτὸ μονάχα ...ὁ φίλος σου τὸ Γεράκι μπορεῖ νὰ τὸ δώσῃ!

—Νὰ τὸν σηκώσουμε λοιπὸν μὲ τὸν... πονόλαιμο ἀπ' τὸ κρεβάτι; ρωτᾷ χαμογελώντας ὁ Μάκ.

—Ναί. Νὰ τὸν σηκώσουμε!, ἀπαντᾷ στὸν ἴδιο τὸν ὁ Στούαρτ. Παρακάλεσέ τον καὶ ἐκ μέρους μου νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ θυσία. Κι' ἂν κρυολογήσῃ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸν στείλω στὸ νοσοκομεῖο νὰ τοῦ...κόψουν τὶς ἀμυγδαλές!

—"Ἄν εἶναι ἔτσι, θὰ τοῦ τὸ πῶ!, λέει ὁ Μάκ καὶ ξεσπάει σ' ἓνα ἀνοιχτόκαρδο γέλιο. Εἶσαι περίφημος, Τζαί ημς...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς σηκώνεται καὶ τοῦ δίνει τὸ χέρι.

—Γειά σου, Μάκ!, τοῦ λέει. Καὶ τὴν ἄλλῃ φορὰ πῶ θὰ συναντηθοῦμε θὰ σοῦ πῶ ἓνα μυστικό. Θὰ ἔχω μάθει ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν μπλὲ φόρμα καὶ τὴν κόκκινη μπέρτα τοῦ Γερακιῦ καὶ θα...γελάσουμε!

—Καληνύχτα, Τζαί ημς καὶ ὄνειρα γλυκά! Θὰ σὲ περιμένω νὰ...γελάσουμε!

Μιά Ἑλληνοαμερικανίδα φοιτήτρια καὶ μιὰ Γερμανίδα, μπαίνουν στὴν ἱστορία μας

Δ ΕΝ ΕΙΝΑΙ ἀνάγκη νὰ τοῦ τὸ πῇ πῶς πρέπει νὰ ἐπέμβῃ τὸ Γεράκι. Ὁ Μάκ Ντάνυ ἔχει πάρει πολὺ πιὸ πρὶν τὴν ἀπόφασί του. Ἐχει

στὸ νοῦ του ἓνα ὁλόκληρο σχέδιο καὶ ξέρεי τί ἔχει νὰ κάνῃ. Μὰ δὲν ἔφτασε ἀκόμη ἡ ὥρα νὰ κινηθῇ. Κάτι περιμένει. Ἐνα τηλεφώνημα περιμένει, πού θ' ἔλθῃ τὸν βάλῃ στὸ σωστὸ δρόμο. Καὶ τέτε... τὰ κουβεντιάσουμε, κύριε Φρέλιχ!

Ξαπλώνει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ρίχνει μιὰ ματιά στὸ ρολοῖ του. Ἐχουν περάσει τὰ μεσάνυχτα.

—Ἀλήθεια, χάθηκε καὶ ὁ Τζίμ!, λέει. Τί νὰ εἶνε τάχα ὁ Τζίμ Γκάφας, πού ἀνέλαβε νὰ παρακολουθήσῃ ἐκείνον τὸν συμμορίτη μὲ τὸ βλογιασμένο πρόσωπο; Ἐχει γοῦστο νὰ ἔκανε πάλι καμμιὰ καينوύργια... γκάφα! Ὅσο νὰ ἔρθῃ ὁμοῦς τὸ τηλεφώνημα πού περιμένω ἢ ὅσο νὰ φανῇ ὁ Τζίμ, ὡς πᾶρω κατέναν ὑπνάκο.

Μὰ δὲν ἔχει καλὰ - καλὰ προφτάσει νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του καὶ τινάζεται ἀπ' τὴν πολυθρόνα. Τὸ τηλεφώνημα χτυπάει δαιμονισμένα. Τρέχει καὶ ἀρπάζει τὸ ἀκουστικό. Μιὰ κοριτοίστικη φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἄκρη τοῦ σύρματος:

—Ἐσὺ εἶσαι, Μάκ; ρωτᾷ.

—Ναί. Ναί. Ἐγὼ εἶμαι, Ἐλλεν! Λέγε! Σὲ ἀκούω... Ἐχεις νέα;

Ἡ κοριτοίστικη φωνὴ δείχνει κάπως διστακτικὴ.

—Ναί, Μάκ. Ἐχω νέα... Ἐλα στὸ πίσω μέρος τοῦ «Γαλάζιου Παπαγάλου». Ὅα σὲ περιμένω νὰ μιλήσουμε.

—“Εφτασα, “Ελλην! Περίμενέ με!

‘Αφίνει το ακουστικό, κατεβαίνει διαστικά τις σκάλες, μπαίνει στο μικρό γκρίζο αὐτοκίνητό του και ξεκινάει άμέσως. Αυτό είναι το τηλεφώνημα που περίμενε και ή καρδιά του χτυπάει χαρούμενα. ‘Η “Ελλην Τζόρνταν κατάφερε λοιπόν νά μάθει τά νέα που του χρειάζονται. Τούτο το κορίτσι είναι μιά ‘Ελληνοαμερικανίδα παλιά συμμαθήτριά του στο Κολλέγιο, που πριν δυό βδομάδες την συνάντησε τυχαίως, ύστερα από πέντε χρόνια, και ξανάγιναν όπως πρώτα φίλοι. Μιά λεπτή και άγνή φιλία τους συνδέει.

—“Εμαθα πώς έγινες δημοσιογράφος, Μάκ, τού είπε όταν συναντήθηκαν.

—Ναί. Είμαι δημοσιογράφος, “Ελλην.

—Τί λές; Μήπως σου χρειάζεται κανένας βοηθός;

‘ΟΜάκ Ντάνυ την κυττάζει ξαφνιασμένος.

—Γιατί ρωτάς, “Ελλην;

—Θέλω νά γίνω κι’ εγώ ρέπορτερ, Μάκ. Θά σέ βοηθήσω σέ πολλά πράγματα. Τί λές; Με παίρνεις;

‘Ο Μάκ δεν έδωσε άμέσως απάντησι. Τό ίδιο δράδυ όμως έκανε κουδέντα γι’ αυτό το θέμα στον άρχισυντάκτη του, τόν κ. Πήτερ “Εμορυ. Κι’ εκείνος δεν είχε αντίρρησι. Τήν άλλη μέρα πήγε στο ραντεβού που είχε μέ τή φίλη του. Τόν περίμενε σ’ ένα κεντρικό ζαχαροπλαστείο και

ρουφούσε ήδονικά τή γρανίτα της. Μόλις τόν είδε έγινε δλόκληρη ένα έρωτηματικό:

—Λοιπόν, Μάκ; ρώτησε.

—“Εν τάξει, “Ελλην! “Από σήμερα γίνεσαι βοηθός μου! Μονάχα που πρέπει νά τó μάθης άπ’ τήν άρχή. Τό έπάγγελμα που διάλεξες δεν είναι...κοσμική κίνησι. Είναι σκληρό και δύσκολο έπάγγελμα. “Ας αφήσουμε που ειδικά τó άστυνομικό ρεπορτάζ κρύβει κι’ ένα σωρό κινδύνους...

—Μαζί σου δεν φοβάμαι τίποτα, Μάκ!

—Σύμφωνοι, “Ελλην. “Από σήμερα θά γίνουμε παρέα!

Αυτή τήν κοπέλλα, τήν “Ελλην Τζόρνταν, τή βοηθό του, πηγαίνει ν’ άνταμώνη, αυτήν τήν προχωρημένη ώρα πίσω από τó νυχτερινό κέντρο τού λιμανιού ό Μάκ Ντάνυ. ‘Η “Ελλην από νωρίς τ’ άπόγεμα είχε αναλάβει νά παρακολουθήση μιά μεσόκοπη Γερμανίδα, που τόν τελευταίο καιρό μπερδευότανε μέ λογιής - λογιής κατακάθια τού υπόκοσμου και που ή φωνή της είχε κινήσει ώρισμένες υποψίες τού νεαρού ρέπορτερ. Μιά τρελλή ιδέα τού ήρθε στο νού όταν άκουσε τή γραμματέα τού “Εντμοντ Φρέλιχ τó μεσημέρι νά άπειλή και νά ύπαγορεύη τούς όρους τού σατανικού έγκλήματος.

—Αυτή ή φωνή. Αυτή φωνή. Κάτι μου λέει πώς δεν είναι άγνωστη αυτή ή φωνή.

Κάτι προσπαθούσε νά θυμηθ ή ό Μάκ. Πού τήν είχε ξανακούσει αυτή τή φωνή άγω-

νιζότανε νὰ θυμηθῇ καὶ ξαφνικά πίστεψε πῶς θυμηθῆκε.

—Αὐτὴ ἡ φωνὴ εἶναι τῆς Ἀννὺ Γκάρντερ, εἶπε. Τῆς μεσόκοπης Γερμανίδας ποὺ ἐργάζεται στὸ τσίρκο Ρίβολι, τοῦ Μανχάταν. Εἶναι ἐκεῖνη ποὺ διευθύνει τὸ τμήμα σκοποβολῆς. Τὴν ἔχω ἀκούσει χίλιες φορές νὰ βγάξῃ λόγο στους πελάτες καὶ νὰ μιλάῃ μὲ στόμφο γιὰ τὰ ἔπαθλα ποὺ κερδίζουν οἱ νικητές.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα ἔδινε ὁδηγίες στὴν Ἑλλεν:

—Θὰ τὴν παρακολουθήσης. Αὐτὴ ἡ Γερμανίδα δὲν μοὺ ἄρεσε ἀνέκαθεν. Ἀλλὰ ἀπὸ σήμερα τὸ μεσημέρι ἄρχισε νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ πῶς πολὺ. Θέλω νὰ μάθω με ποιὸς ἔχει γνωριμίες αὐτὴ ἡ Γκάρντερ, Ἑλλεν. Ὅταν ἔχῃς νέα νὰ μοὺ τηλεφωνήσῃς ἀμέσως. Ὅ,τι ὥρα καὶ νᾶναι, θὰ κάνῃς ἕνα τηλεφώνημα. Μὴ σὲ νοιάζῃ ἐν μὲ ξυπνήσης.

—Θὰ τὸ ἔχῃς τὸ τηλεφώνημα, Μάκ, εἶπε τὸ κορίτσι ἀπλᾶ. Θὰ σοὺ τηλεφωνήσῃ μόλις ἔχῃ νέα της...

Ἡ Ἑλλεν ἀνακαλύπτει ἐνδιαφέροντα πράγματα καὶ πέφτει σὲ ἀσχημα χεῖρα

ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ Ρίβολι, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῇ στὴν καρδιά τοῦ Μανχάταν, φεγγοβολαίει σκορπίζοντας τόξα φωτὸς πρὸς ὅλες τὰς κατευθύνσεις. Ἐκατοντάδες αὐτοκίνητα ἔχουν «ἀράξει» στὴν εἰσόδου τοῦ καὶ μέσα στους εὐρύχωρους δρόμους τῆς μι-

κρῆς αὐτῆς πόλεως τῶν παιχιδιῶν κυκλοφοροῦν χιλιάδες ἄνθρωποι ποὺ διασκεδάζουν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρούμενα ξεφωνητά, ἀπὸ μευσικὴ καὶ ἀπὸ πικάντικα τραγουδάκια ποὺ μεταδίδονται μὲ μεγάφωνα. Οἱ περιστρεφόμενες κούνιες, τὰ μικρὰ αὐτοκίνητάκια ποὺ τρέχουν ἰλιγγιωδῶς, τὰ ξύλινα ἄλογα ποὺ καλπάζουν σὲ μιὰ πίστα, τὰ ἀεροπλανάκια ποὺ κάνουν βόλτες σὲ μιὰ ἀκτίνα ἑκατὸ μέτρων, στερεωμένα σὲ γερά ἐλάσματα, στὴν κορυφὴ μιᾶς κολώνας, οἱ σπηλιές μὲ τὰ μαγικά κάτοπτρα, τὰ ἀλεξίπτωτα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα καινούργια καὶ παλιὰ παιχνίδια δὲν σταματοῦν οὐτε λεπτὸ νὰ δουλεύουν.

Ἡ Ἑλλεν ἴζονταν πληρώνει ἕνα εἰσιτήριο καὶ μπαίνει στὸ τσίρκο. Παρακολουθεῖ ἐκείνους ποὺ διασκεδάζουν καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ περίπτερα σκοποβολῆς. Ἐδῶ δὲν τραβάει μονάχα τὸ θέαμα ἀλλὰ καὶ τὸ κέρδος. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ πετύχῃ τὸ στόχο δὲ θὰ ἔχῃ μόνο τὴν εὐχαρίστησι νὰ δῇ μερικὰ νευρώσιμα νὰ κάνουν ἐξωφρενικὲς κινήσεις, ποὺ σοὺ ἐρχεται νὰ ξεκαρδίζεσαι, ἀλλὰ θὰ πάρῃ καὶ δυὸ δολλάρια γιὰ βραβεῖο. Εἶναι οὖν αὐτοὶ ποὺ περιμένουν τὴ σειρά τους καὶ κρατοῦν ἀπὸ ἕνα πρόστιμο κουπόνι στὸ χέρι. Αὐτὸ θὰ δώσουν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς στὸν ἀγῶνα.

‘Η κοπέλλα αγοράζει δυο τέτοια κουπόνια απ’ τή θυρίδα που υπάρχει δίπλα στο περίπτερο και μπαίνει στην ούρα. ‘Η ‘Ελλην είναι ένα γλυκό, μελαχρινό κορίτσι

‘Η τρομερή Γερμανίδα χτυπάει αλύπητα τον νεαρό ρεπόρτερ!

μέ σκούρα μόντια και μαύρα μαλλιά. ‘Η όμορφοιά της και τὸ θάρρος της μιλούν ἀπὸ μακριά. ‘Εξυπνη και σβέλτη, χειροδύναμη και γυμνασμένη, είναι πρωταθλήτρια στὸ μπάσκετ - μὲν καὶ ὁ

λοι τὴν θαυμάζουν ὅταν κατεβαίνει στὸ γήπεδο μὲ τὰ χρώματα τῆς ὁμάδας «‘Αστρα πῆ», στὴν ὁποῖαν ἀνήκει.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἡ ‘Ελλην ξεχωρίζει τὴν μεσόκοπη Γερμανίδα ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει. Εἶναι ὅπως τῆς τὴν ἔχει περιγράψει ὁ Μὰκ Ντάνυ. Μιὰ χοντρή γυναίκα μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γατίσια μάτια. ‘Ενα ψεύτικο χαμόγελο κρέμεται στὰ χεῖλη τῆς, καθὼς μιλάει στοὺς πελάτες τοῦ περιπτέρου τῆς. Μιλάει καλὰ τὰ ἀμερικάνικα, ἀλλὰ ἓνα προσεκτικὸ αὐτὶ μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὴν ξενικὴ προφορά τῆς.

‘Η ‘Αννὺ Γκάρντερ ἔμεινε στὸ τσίρκο ὡς τὶς 11 τὸ ὄραδυ. ‘Υστερα παραδίνει ὑπηρεσία σὲ μιὰν ἄλλη συνάδελφό τῆς, πηγαίνει στὸ βάθος τοῦ περιπτέρου, δαξάει τὴ ρόμπα μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Ρίβολι καὶ σὲ λίγο ξαναφαίνεται ντυμένη μ’ ἓνα ἀνοιχτόχρωμο φόρεμα καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. ‘Η ‘Ελλην τὴν παίρνει τὸ κατόπιν προσπαθώντας νὰ δείχνῃ ἕσο γίνεται πιὸ ἀδιάφορη.

‘Η Γερμανίδα περνάει τὴ μεγάλη λεωφόρο, διασχίζει τὸ μικρὸ πάρκο ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπ’ τὸ τσίρκο καὶ μπαίνει σὲ μιὰ πάροδο. ‘Εκεῖ τὴν περιμένει ἓνα αὐτοκίνητο. Κάποιος ποὺ εἶναι στὸ βάθος του καὶ δὲν φαίνεται, ἀνοίγει τὴν πόρτα. ‘Η Γκάρντερ ἐπιβιβάζεται καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει.

Ἡ Ἑλλεν σταματάει ἕνα ταξί.

— Παρακολούθησε αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, λέει στὸν στυφέρ. Ἄν δὲν μᾶς μυριστοῦν, θὰ πληρωθῇ καλά.

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, διασχίζουν τοὺς κεντρικοὺς δρόμους κι' ὕστερα κατηφορίζουν πρὸς τὸ λιμάνι. Ἐκεῖ, κοντὰ στὸν «Γαλάζιο Παπαγάλο», τὸ ἀμάξι τῆς Γκάρντεν σταματάει. Ἡ κοκκινομάλλα Γερμανίδα κι' ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ ναυτικὸ κοσκέτο, κατεβαίνουν. Ἡ Ἑλλεν τοὺς βλέπει νὰ μπαίνουν στὸ νυχτερινὸ αὐτὸ κέντρο τοῦ λιμανιοῦ. Πληρώνει τὸ ταξί καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Γαλάζιου Παπαγάλου» εἶναι γεμάτη ἀπὸ λογιῆς - λογιῆς ἀνθρώπους. Ναυτικοί, ἔμποροι ποὺ συζητοῦν γιὰ τοὺς ναύλους, ἐπιβάτες ποὺ μόλις ἔφτασαν ἢ ποὺ προκειται σὲ λίγο νὰ ταξιδέψουν, ναῦτες καὶ στρατιῶτες. Ἡ Γερμανίδα κοί ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν συνοδεύει, πηγαίνουν κατευθεῖαν στὸ μπάρ. Ἀλλάζουν μερικὲς κουβέντες μὲ τὸν μπάρμαν καὶ προχωροῦν στὸ βάθος τοῦ κέντρου. Ἡ Ἑλλεν τοὺς βλέπει νὰ χάνονται πίσω ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα ποὺ κλείνει ἀμέσως πίσω τους. Κάθεται στὸ μπάρ καὶ παραγγέλλει ἕνα ποτὶ.

— Εἴσθε γιὰ ταξίδι; ρωτᾷ ὁ μπάρμαν καθὼς τὴ σερβίρει.

— Ὁχι. Περιμένω κάποια φίλη μου ποὺ ἔρχεται μὲ τὸ «Βικτώρια» ἔποψε, ἀποκρίνεται ἡ κοπέλλα. Ἔχετε τί ὥρα φτάνει τὸ πλοῖο;

Ὁ μπάρμαν κοιτᾷ τὸ

Ἡ φλογα πλησιάζει ὁλοένα πρὸς τὸ κιβώτιο μὲ τὸ δυναμίτη.

ρολοῖ του.

— Θὰ περιμένετε τουλάχιστον μιὰ ὥρα ἀκόμα, λέει.

Ἡ Ἑλλεν παραγγέλλει κι' ἄλλο ἕνα ποτὶ. Πίνει σιγὰ - σιγὰ καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της παρακολουθεῖ τὴν

πόρτα του βάθους. Ένας κοντόχοντρος άντρας έρχεται και καθεταί δίπλα της. Δείχνει πολύ νευρικός.

—Γεια σου, άμικο Τζούλιο!, λέει του μπάρμαν. Δώσε μου κάτι να ξεδιψάσω.

Ο μπάρμαν σπρώχνει προς τó μέρος του ένα ποτήρι ούισκυ και πηγαίνει κοντά του.

—Έχεις νέα; ρωτάει χαμηλόφωνα.

Ο κοντόχοντρος άντρας ρίχνει μιá ματιά γύρω του. Η Έλλην άδειάζει άδιάφορα τó ποτήρι της. Τó αúτί της όμως είναι στυλωμένο και άγωνίζεται να άκούση.

—Έχω κάτι χαρτιά στην τσέπη μου, λέει αúτός.

—Η Φρουλάιν είναι μέσα και περιμένει, λέει ó μπάρμαν και δείχνει με μιá έλαφρή κίνηση του κεφαλιού την πόρτα του βάθους. Είναι κι ó Φρίντιοφ μαζί της.

—Τί έμαθες;

—Θά γίνη τó γλέντι μεθαύριο. Τó άφεντικό είναι ζόρικο και δέν του άρέσουνε οί παλληκαρόδες. Θά χοροπηδήσουμε για καλά. Όλοι οί δικοί μας θά βρίσκονται στό τσίρκο. Έκει δέν έχει φόδο.

Η κοπέλλα άρχίζει να καταλαβαίνει. Ο Μάκ Ντάνυ δέν έπεσε έξω, πού της άνεθεσε την παρακολούθηση της Γκάρντερ. Κάτι ύποπτο μαγειρεύουν εδώ. Οί διαφορούμενες λέξεις δέν της άρέσουν. Τά «χαρτιά», τó «γλέντι», τó «θά χοροπηδήσουμε για καλά», τó «οί δικοί μας», είναι κουδέντες πού σέ βάζουν σέ

ύπóνοιες. Πληρώνει και πηγαίνει προς τόν τηλεφωνικό θάλαμο, πού βρίσκεται στό βάθος του μαγαζιού, έξω άπό τη χαμηλή πόρτα πού πέρσαν λίγο νωρίτερα ή Γερμανίδα και ó άντρας με τó ναυτικό κασκέτο.

Σχηματίζει ένα νούμερο στό καντράν και τηλεφωνεί στόν Μάκ:

—Έλα στο πίσω μέρος του «Γαλάζιου Παπαγάλου». Έχω νέα. Σέ περιμένω να μιλήσουμε.

Άφίνει τó άκουστικό και ξαφνικά νοιώθει κάτι παγωμένο ν' άγγίξη στά νεφρά της. Ο κοντόχοντρος άντρας, πού μιλούσε λίγο πιό πριν με τόν μπάρμαν, είναι πλάι της.

—Αν άγαπάς τη ζωή σου, κοριτσάκι, μη θυγέλης τσιμουδιά, της λέει. Άκουσα τί τηλεφώνησες. Αúτά τά νέα πού ξέρεις θέλω να τά μάθω κι' εγώ. Τó περιστροφó μου μπορεί να σου φυτέψη γλυκά-γλυκά δυó σφαίρες στά ώραιά σου νεφρά, αν θέλης να παραστήσης την έξυπνη. Λοιπόν, προχωρα και τσιμουδιά.

Η Έλλην αισθάνεται την παγωμένη κάννη του πιστολιού στη μέση της και δέν μιλάει. Ένα διαστικό χτυποκάρδι την παιδεύει. Βγαίνει πρώτα άπ' τόν τηλεφωνικό θάλαμο. Ο άγνωστος έρχεται ξοπίσω της.

—ΪΧτύπα τρεις φορές σ' αúτη την πόρτα, της λέει. Θά μάς άνοίξουν άμέσως.

Η κοπέλλα δέν μπορεί να

κάνη διαφορετικά. 'Η πόρτα ανοίγει και, καθώς περνάει τὸ κατῶφλι τῆς κάμαρης, βλέπει ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων τὴν Ἀννὺ Γκάρντερ και πέντε - ἕξη κακομυτσοῦνους ἄντρες, ποὺ κάθονται γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι νὰ τὴν κυττάζουν παραξενεμένοι.

—Δὲν εἶναι τίποτα!, λέει ἐκεῖνος ποὺ τὴ συνοδεύει καθώς ρίχνει τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του. Μιὰ σπιούνα τῆς ἀστυνομίας εἶναι, ποὺ τὴν ὅκουσα νὰ κάνη ἓνα τηλεφώνημα σὲ κάποιον. Τὴν ἔφερα γιὰ μιὰ μικρὴ ἀνάκρισι...

Μὲ τὴ σειρά του ὁ Μὰκ Ντάνυ πᾶνει κι' αὐτὸς σὲ ἄσχημα χέρια.

ΣΤΟ μεταξὺ αὐτό, ὁ Μὰκ Ντάνυ ἔχει ξεκινήσει ἀπὸ τὸ σπίτι του καί, χωρὶς φυσικὰ νὰ ξέρη τί ἔχει μεσολαβήσει, κατηφορίζει μὲ τὸ μικρὸ αὐτοκίνητό του πρὸς τὸ λιμάνι.

Ξέρει ποὺ εἶναι ὁ «Γαλάζιος Παπαγάλος». Στὸ πίσω μέρος του, ἐκεῖ ποὺ θὰ τὸν περιμένῃ ἡ «Ἑλλεν Τζόρνταν», ὑπάρχει ἓνας στενός, κακοφωτισμένος δρομάκος, μὲ ἀποθήκες καὶ μικρομάγαζα ναυτικῶν ειδῶν. Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶναι ἔρημος. Κατεβαίνει ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ κυττάζει γύρω.

Ἕνα γλυκὸ σφύριγμα βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλιά του. Εἶναι τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως μεταξὺ τους. Μά, πρῶγμα περί-

εργο. Δὲν ἀκούει νὰ ἔρχεται καμμιά ἀπάντησι. Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γελάστηκε. Ἐδῶ τοῦ εἶχε ὀρίσει συνάντησι.

—Ἑλλεν!, ψιθυρίζει χαμηλόφωνα. Ἑλλεν!

Τούτῃ τῇ φορὰ ἔρχεται ἡ ἀπάντησι. Ἀλλὰ εἶναι μιὰ ἀπάντησι ποὺ τὸν γεμίζει ἀγωνία καὶ παγώνει τὸ αἷμα του.

—Φυλάξου, Μάκ!, ἀκούγεται σπαραχτικὰ ἡ κραυγὴ τῆς κοπέλλας. Φυλάξου! Σοὺ ἔχουν στήσει παγίδα... Μὲ κρατᾶνε δεμένῃ!

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ ἀκούει κατὶ σὰ δόρυβο πάλης καὶ ἡ φωνὴ τῆς «Ἑλλεν πνίγεται, σὰν κάποιος νὰ τῆς κλείνῃ ἀπότομα τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι του. Ὡδηγημένος ἀπὸ τὴν σπαραχτικὴν κραυγὴ, σαλπάρει σὰ βολίδα πρὸς τὸ μέρος τῆς.

—Κουράγιο, Ἑλλεν!, φωνάζει.

Καὶ τότε, μέσα στὸ μισοσκόταδο, ἀπὸ διάφορα σημεία ἀστράφτουν γλῶσσες φωτιᾶς καὶ ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος καταλαβαίνει πὼς βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ διασταυρούμενα πυρὰ καὶ κυλιέται στὸ ἔδαφος. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σὰν ἀφηνιασμένες μέλισσες. Τώρα θὰ τοὺς δείξῃ αὐτὸς πὼς πολεμᾶνε. Τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλε πέτρα βρίσκεται στὸ χέρι του. Καθὼς ὅμως δοκιμάζει νὰ τὸ φέρῃ στὸ στόμα του, κατὶ βα-

ρὺ πέφτει ἀπάνω του σὰν μολύβι καὶ τοῦ κόβεται ἡ ἐνάσα. Κάποιος ἔχει ζυγώσει ὕπουλα κοντά του...

Ἡ κοκκινομάλλα Γερμανίδα πέφτει ἀπάνω του καὶ τὸν κρατάει ἀκίνητο, ἀνίκανο νὰ κάνει τὴν ἐλάχιστη κίνησι. Τὰ μπράτσα της εἶναι γερά σὰν ἀτσάλι.

—Φέρτε σκοινὶ νὰ δέσουν με τὸ σπιτοῦνο!, φωνάζει.

Καὶ σηκώνει τὴ θαρσιὰ γροθιά της καὶ τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπό του. Εἶναι ἡ δευτέρη φορὰ μέσα σὲ δυὸ μέρες, ποὺ ὁ Μὰκ Ντάνυ βλέπει χιλιάδες χρωματιστὰ ἀστέρια νὰ κάνουν βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

* * *

Ὅταν ἀνοίγει τὰ μάτια του, δρίσκεται σὲ μιὰ στενὴ κάμαρα, δεμένος ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Τὰ χέρια του δὲν μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν. Εἶναι δεμένα πίσω, στὴ ράχη τῆς καρέκλας. Ἀπέναντί του ἀκριβῶς, στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τῆς κάμαρας, κάθεταί χλωμὴ, με δεμένα τὰ χέρια κι' ἡ Ἑλένη. Τὰ μάτια της εἶναι δακρυσομένα καὶ τὸν κυττάζουν μὲ θλίψι.

Ἀνάμεσά τους πηγαينوῦνται σὰν λυσσασμένα ἐγρίμια, ἡ Ἀννὺ Γκάρντερ καὶ δυὸ γεροδεμένοι ἄντρες. Ὅταν τὸν βλέπουν νὰ συνέρχεται, ἀλλάζουν μερικὲς κουβέντες μεταξύ τους, χαμηλόφωνα. Ὑστερα ἡ κοκκινομάλλα Γερμανίδα ἔρχεται καὶ

στέκει μπροστά του μὲ τὰ χέρια στὴ μέση. Τὰ γατίσια μάτια της εἶναι γεμάτα ἔχθρα.

—Λοιπὸν, τώρα θὰ μᾶς πῆς бузаниάρικο, ποιὸς σ' ἔστειλε νὰ μπερδεύτῃς στὰ πόδια μας. Ἄν φανῇς ἐξυπνος, μπορεῖ ὁ ἀρχηγὸς νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ. Ἄν ὅμως θέλῃς νὰ παραστήσης τὸ ζόρικο, νὰ τὸ ξέρῃς, πῶς θὰ περάσῃς πολὺ ἄσκημα.

Ὁ Μὰκ δὲ μιλάει. Τὸ βλέμμα του εἶναι καρφωμένο στὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Ἑλένης. Ἡ κοπέλλα προσπαθεῖ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο μ' ἓνα χαμόγελο. Τῆς χαμογελάει κι' αὐτός. Ἡ ἀδελφικὴ φιλία τους ὅπ' τὰ μαθητικὰ θρανία τοῦ κολλεγίου ἔχει γίνει τώρα ἓνα πιδὸν τρυφεροῦ καὶ πιδὸν ἀνθρώπινο αἰσθημα καὶ ὁ ἓνας τρέμει γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

—Λοιπὸν; Τί θὰ κάνῃς; ρωτᾷ ἐπάλι ἡ Γερμανίδα κι' ἡ ἄγρια φωνὴ της θρυμματίζει τὴ σιωπὴ. Τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς;

—Τίποτα δὲν ἔχω νὰ πῶ!, ἀποκρίνεται ὁ Μὰκ.

Τὰ μάτια τῆς Γκάρντερ στενεύουν καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐνὸς ἄντρα.

—Ἄντε λοιπὸν, Μπρούκ!, Δόστου ἓνα γερὸ μαθηματάκι νὰ βάλῃ γνώσι αὐτὸς ὁ πιτσιρίκος.

Ὁ Μπρούκ, ποὺ ἔχει ἓνα μοῦτρο οὐρακοτάγκου, χαμογελάει, κάνει μερικὰ βήματα κι' ἔρχεται καὶ στέκει μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια μπροστά στὸν δεμένο ρέπορτερ. Ἀνα-

σηκώνει τὸ πεσμένο παντελό-
νι του καὶ τὸ βαρὺ χέρι του
πέφτει μὲ δύναμι στὸ πρόσω-
πο τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Ἀνάκ αἰ-
σθάνεται ἕνα δυνατό πόνο,
μὰ δὲν ξεφωνίζει. Σφίγγει τὰ
δόντια καὶ μονάχα στὰ μάτια
του φεγγοδολάει ἡ ἀπόφασι
νὰ ἐπιμείνῃ. Μιὰ δεύτερη
γροθιά τὸν ζαλίζει. Ἡ τρίτη
κι ἡ τέταρτη, πῶς δυνατὸς
ἀπ' τὶς πρώτες, κάνουν τὸ κε-
φάλι του νὰ κρεμαστή στὸ
στήθος.

—Μάκ!, φωνάζει μὲ ἀπελ-
πισία ἡ Ἑλλεν. Μάκ!

Τὴν ἀκούει καὶ προσπαθεῖ
νὰ τῆς χαμογελάσῃ. Μὰ δὲν
ἔχει τὴ δύναμι. Μιὰ πέμπτη
γροθιά τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴν
αἰσθησι τοῦ ἔξω κόσμου.
Γέρνει τὸ κεφάλι του καὶ μέ-
νει ἀκίνητος. Ἀπὸ τὴ μύτη
του κι' ἀπὸ τὰ δόντια του τρέ-
χει αἷμα.

— Δολοφόνοι! Κακοῦρ-
γοι!, σπαράζει ἡ Ἑλλεν καὶ
αγωνίζεται, καθὼς εἶναι δε-
μένη, νὰ τὸν πλησιόσῃ. Τὸν
σκοτώσατε! Ἄ, Θεέ μου, τὸν
σκοτώσατε!

—Ἐσὺ βούλωσε τὸ στόμα
σου!, τῆς λέει ὁ ἕνας ἀπὸ
τοὺς δυὸ ἄντρες. Σὲ λίγο
θάρθῃ ἡ σειρά σου.

—Ρίχτε του ἕναν κουβᾶ νε-
ρὸ στὸ κεφάλι νὰ ξελιποθυ-
μήσῃ, διατάζει ἡ Γερμανί-
δα. Ὅταν ξανανοῖξῃ τὰ μά-
τια, μπορεῖ νὰ ἔχῃ λυθῇ ἡ
γλῶσσα του. Ἐμπρός, τί κά-
θεσαι, Μπρούκ;

Ὁ ἄλλος ἔχει φέρει κιό-
λας τὸν κουβᾶ μὲ τὸ παγω-
μένο νερὸ. Τὸν παίρνει ὁ

Μπρούκ καὶ τὸν ἀδειάζει μὲ
δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ Μάκ.
Τὸ κρῦο νερὸ τὸν συνεφέρνει
κάπως. Ἀνασηκώνει τὸ κε-
φάλι καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια.

—Περιμένω νὰ μάθω ἀν ἀ-
ποφάσισες νὰ μιλήσῃς, λέει
ἡ Γκάρντερ καὶ ἀνάβει τσι-
γάρο. Πές μου τί ξέρεις;

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ κουνά-
ει τὸ κεφάλι.

—Ἐνα μονάχα ξέρω. Λέει
μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγε-
ται. Ἐσὺ καὶ τὸ ἀφεντικό
σου, ὁ Ἐντμοντ Φρέλιχ, μα-
ζὶ μὲ τὴν παρέα σας θὰ ψη-
θῇτε σύντομα στὴν ἠλεκτρικὴ
καρέκλα.

Τὰ δυὸ παιδιά μένου
μόνα μὲ συντροφιὰ τὸ
θάνατο

Η ΓΚΑΡΝΤΕΡ δαγκώνει
τὰ χεῖλια καὶ τὸ θλέμ-
μα τῆς σκοτεινιάζει.

—Αὐτὸ τὸ θρωμόπαιδο ξέ-
ρει πάρα πολλὰ!, γρυλλίζει.
Ἐμπρός, Μπρούκ, δὲ χρειά-
ζεται νὰ περιμένουμε περισ-
σότερο. Ἀποτελείωσέ τον
μὲ τὸ περίστροφο. Μιὰ σφαί-
ρα στὸ σθέρκο καὶ θὰ πάψῃ
νὰ θυμάται μερικὰ πράγμα-
τα ποὺ μονάχα οἱ δικοὶ μας
πρέπει νὰ ξέρουν. Ὑστερα
καθάρισε κι' αὐτὸ τὸ παλιο-
κόριτσο. Ἐτσι θὰ ξεμπερδέ-
ψουμε χωρὶς χασομέρια μαζί
τους. Μιὰ σφαῖρα γι' αὐτὸν
καὶ μιὰ σφαῖρα γιὰ κείνην.
Θὰ πάνε ἀγκαλιά, τὰ πουλά-
κια μου, στὸν Παράδεισο!

Καὶ ξεσπάει σ' ἕνα ἀπαί-
σιο γέλιο. Ὁ Μπρούκ δγάζει
τὸ περίστροφο ἀπ' τὴν τσέπη

του, τραβάει την ασφάλεια και περνάει το δάχτυλο στην σκανδάλη. Κάνει ένα βήμα προς τον Μάκ.

—“Οχι! Όχι! Μή τον σκοτώνετε!, ούρλιαζει η Έλλην και τα μάτια της έχουν γεμίσει άπελπισία και τρόμο. Μάκ, φυλάξου!

‘Αλλά τούτο είναι μια ειρωνία. Με ποιόν τρόπο να φυλαχτή; Πώς είναι δυνατόν να φυλαχτή από την κάννη ενός πιστολιού ένας άνθρωπος, που είναι δεμένος χειροπόδαρά σε μειά καρέκλα, άνίκανος να πραγματοποιήσει την ελάχιστη κίνηση; ‘Ο Μάκ περιορίζεται να χαμογελάση και της στέλνει ένα βλέμμα γεμάτο λατρεία. Θέλει τώρα που είναι να πεθάνη, να αγκαλιάση με το βλέμμα του για τελευταία φορά το γλυκό πρόσωπο της Έλλην.

—Μιά στιγμή, Μπρούκ!, διατάζει η Γκάρντερ. Θα τους στείλουμε στον άλλο κόσμο μ’ έναν πιο γλυκό τρόπο. ‘Ο θάνατος με μιά σφαίρα είναι πολύ μονότονος. Θέλω να υποφέρουν αυτά τα παλιόπαιδα περισσότερο.

‘Ο Μπρούκ την κωττάζει παραξενεμένος.

—Δηλαδή; ρωτάει.

—Φέρε το δυναμίτη.

Γυρίζει στον άλλο.

—Εσύ δέσε σε μιά καρέκλα αυτό το όμορφοκόριτσο! Έτσι ο ένας απέναντι στον άλλον καθισμένοι, θα περάσουν ένα τέταρτο ευχάριστο, όσο να τιναχτούν σαν άγγελοι στον άέρα...

‘Ο Μάκ αισθάνεται μιá καινούργια άγωνία, καθώς βλέπει τον Μπρούκ να ρίχνη το περιστropho στην τσέπη του και να σηκώνη από μιá γωνιά του δωματίου ένα μικρό κιβώτιο. Το παίρνει και το άκουμπάει στο πάτωμα, στη μέση της κάμιαρης. ‘Ο νεαρός ρέπορτερ δέν μπορεί να καταλάβη. Μά πώς είναι δυνατόν μέσα στο κέντρο των προκυμαίων της Νέας ‘Υόρκης να ετοιμάζουν μιá έκρηξη με δυναμίτη; Τόσο λοιπόν ήλίθιοι, είναι να διακινδυνεύσουν, ένw μπορούσαν με δυο σφαίρες να τελειώνουν; Δέν άργει όμως να καταλάβη...

—Θά λυπηθώ πολύ που θα θυσιάσω αυτό το έξοχικό σπιτάκι για το χατήρι σας, νεαροί σπιούνοι, λέει γελώντας η Γκάρντερ. Μά άξίζει τον κόπο να παιδευτήτε λίγο. Έπειτα, δυο πτώματα με σφαίρες στο κρανίο δημιουργούν υπόνοιες κι’ ένα σωρό άλλες φασαρίες. Ένω έτσι όλα θα πάνε μιá χαρά. Δέ θα βρουνε ούτε τη στάχη σας.

Τώρα μονάχα ο Μάκ καταλαβαίνει. ‘Όταν τον χτύπησαν στο στενό δρομάκο, στο πίσω μέρος του «Γσλάξιου Παπαγάλου», τον φόρτωσαν μαζί με την Έλλην σ’ ένα αυτοκίνητο και τους μετέφεραν εδώ.

—Βάλε και το φυτλήι, Μπρούκ!, διατάζει η Γερμανίδα.

‘Ο άνθρωπος που έχει μούτρο ούρακοτάγκου, στερεώνει το φυτλήι στο κουτί του θα-

νάτου. "Υστερα τὸ ξετυλίγει καὶ τὸ ἀπλώνει ὡς τὴν ἀντικρυνὴ πόρτα.

— Ἐτοιμος!, λέει.

— Ἐν τάξει, φεύγουμε!, διατάζει ἡ Γκάντερ.

"Υστερα σκύβει καὶ μὲ τὸ ἀναμμένο τοιγάρο τῆς βάζει φωτιά στὴν ἄκρη τοῦ φυτηλιοῦ.

— Καλὸ ταξίδι, πουλάκια μου!, φωνάζει καὶ καθὼς φεύγει κλείνει μὲ φούρια πίσω τῆς τὴν πόρτα.

Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα ἀκούγεται ὁ θόρυβος τοῦ μοτέρ ἐνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ξεκινάει. Ὁ Μὰκ κι' ἡ Ἑλέν μὲνουν ἀμίλητοι γιὰ μιὰ στιγμὴ. "Υστερα ὁ νεαρὸς ρέπορτερ δοκιμάζει νὰ κινηθῇ. Θέλει νὰ πῆσῃ ἔτσι δεμένος καθὼς εἶναι μὲ τὴν καρέκλα ἀπάνω στὸ φυτῆλι νὰ τὸ σβύσῃ, νὰ σταματήσῃ τὴν ἔκρηξι. Μὰ τότε μὲ φρίκη καταλαβαίνει πῶς ἡ καρέκλα εἶναι δεμένη σ' ἓνα χαλκὰ ποὺ βρίσκεται στὴ ράχη του πίσω, στὸν τοίχο. Τὸ ἴδιο ἀντιλαμβάνεται καὶ ἡ Ἑλέν ποὺ προσπαθεῖ νὰ κινηθῇ. Εἶναι λοιπὸν καταδικασμένοι σ' ἓνα φοιχτὸ θάνατο καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς σώσῃ!

Τὸ βλέμμα τους γεμάτο ἀγωνία καὶ ἀπόγνωσι καρφώνεται στὸ πάτωμα. Μιὰ τὴν δὲ κίτρινη φλόγα σέρνεται πρὸς τὸ κουτί μὲ τὸ δυναμίτη. Σέρνεται καὶ κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνᾷ τοὺς φέρνει πρὸς τὴν ἀνυπαρξία...

Ὁ Γκάφας λέπτει τοὺς ὑπονόμους καὶ κινδυνεύει ἀπὸ ἓνα... φτέρνισμα!

ΑΛΛΑ δὲν εἶναι μόνο αὐτοὶ ποὺ ταξιδεύουν μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ θάνατο τούτῃ τὴν ὥρα. Καὶ κάποιος ἄλλος, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, κινδυνεύει νὰ γίνῃ... ἀνυπαρκτος κατὰ διαφορετικὸ ὁμῶς τρόπο: Ὁ χαρὸς καὶ λιχούδης ἀραπάκος, ὁ αὐτοσχέδιος... δαιμόνιος ντέτεκτιβ, ὁ Τζιμ Γκάφας! "Όταν ἔπρεπε στὴν ὑπόνομο καὶ τσαλαβούτῃσε στὰ βρωμόνερα, ἔκλεινε τὸ «μπλούμ!» βρόντησε σὰν συντέλεια τοῦ κόσμου στ' αὐτιά του.

— Μὲ φάγανε οἱ ἄτιμοι!, βρυχήθηκε. Τρομοκρατημένοι πῶς θὰ ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τους, μοῦ στήσανε παγίδα καὶ τὴν ἔπαθα... μπαμπέσικα! Βοήθ...

Ἄλλὰ δὲν προφταίνει ν' ἀποτελειώσῃ καὶ ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λάρυγγά του. Ἐστὶ καθὼς εἶναι βουτηγμένος στὰ λασπόνερα ὡς τὸ λαίμω, διακρίνει στὸ βάθος τῆς ὑπονόμου, ἑκατὸ πάνω - κάτω μέτρα μπροστά του, δυὸ μικρὰ φωτάκια ποὺ ἀναβοσβύνουν καὶ τρεῖς ἀνθρώπους μὲ ἀδιάδροχες φόρμες νὰ κάνουν μιὰ παράξενη δουλειά. Βουλώνει τὸ στόμα του καὶ γουρλώνει τὰ μάτια.

— Τί νὰ κάνουν αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω; ἀναρωτιέται καὶ ξύνει μὲ ἀμμηχανία τὸ κεφάλι του νὰ κατεβάσῃ ιδέες.

Τὸ δίκτυο τῶν ὑπνόνμων κάτω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη εἶναι ἓνας σωστὸς λαβύρινθος. Στοιές καὶ διόδδρομοι, διακλαδώσεις με ἀπότομες στροφές, τόξαι καὶ εὐθείες, καμπύλες καὶ τεθλασμένες με δεξιά καὶ ἀριστερά στενά πεζοδρόμια καὶ στὴ μέση ἓνα φαρδὺ χαντάκι χτισμένο με τσιμέντο, ὅπου κυλοῦν τὰ νερά καὶ ὀγαίνουν πέρα, μοκρὰ, στὴ θάλασσα. Τὸ σκο-

Πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν ξαφνικὰ μέσα στὸ σκοτάδι γύρω του...

τάδι εἶναι ἀδιαπέραστο ἐδῶ μέσα καὶ μονάχα ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπισκευῶν μπαίνει σὲ ἐνέργεια ἡ γεννητριά καὶ ἀνάβουν τὰ φῶτα, ποὺ ὑπάρχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ οἱ ὑπνόνμοι φωτίζονται σὰν νὰ εἶναι ἡμέρα. Ὁ Τζιμ Γκάφας λοιπόν, ὅσο χαλὸς κι' ἂν εἶναι, τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ αὐτὸς εἶναι ἓνας λόγος ποὺ παραξενεύεται καὶ ξύνει τὸ κεφάλι του νὰ κατεδάσῃ ἰδέες.

—“Ἄν αὐτοὶ ποὺ εἶναι ἐκεῖ κάτω με τὶς ἀδιάδροχες φόρμες, σκέπτεται, εἶναι ἐργάτες τῶν ὑπνόνμων καὶ ἤρθαν νὰ ἐπισκευάσουν καμμιὰ βλάβη, γιατί δὲν ἀνάβουν τὰ φῶτα; Γιατί παλεύουν μ' αὐτὰ τὰ κλεφτοφάναρα στὰ χέρια; Τὸ νοῦ σου, Τζιμ Γκάφας! Κάτι ὑπόπτο μού μυρίζεται.

Σκαρφαλώνει στὸ πεζοδρόμιο καὶ καθὼς ὀγαίνει ἀπ' τὰ βρωμόνερα μοιάζει σὰ λαθρομέγος ποντικός. Στέκεται λιγάκι νὰ ἀνασάνῃ καὶ ἀρχίζει νὰ σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνθρώπων, ποὺ αἰλητοὶ συνεχίζουν τὴ δουλειά τους. Ἀλλὰ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὅσο προχωρεῖ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τους, τόσο προχωροῦν καὶ ἐκεῖνοι πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἀπομακρύνονται.

—Αὐτὸ εἶναι μυστήριο!, λέει ὁ μικρὸς ἀραπάκος. Σὲ νὰ μού φαίνεται πὼς με φοβοῦνται!

Καί, καθὼς τὸν προσταθεῖ τὸ σκοτάδι, ἀρχίζει νὰ γλυστράῃ ὅσο γίνεται πιό

γρήγορα κοντά τους. 'Επί τέλους! Καταφέρνει νά τους ζυγώσει πιδ πολύ και τότε, κάτω από τὸ λιγυστὸ φῶς τῶν ηλεκτρικῶν φαναριῶν τους, πού τότε ανάβουν και τότε σβύνουν, μπορεί νά διακρίνη κάτι. 'Εκείνοι δὲν μπορούν νά τὸν δοῦν στὸ σκοτάδι. Αὐτὸς ὅμως τοὺς βλέπει και προσπαθεῖ νά μαντέψῃ.

—Εἶμαι ἕνας ἡλίθιος!, λέει. 'Αδίκως υποψιάστηκα τοὺς ἀνθρώπους... 'Ηλεκτρολόγοι εἶναι...

Πραγματικά, οἱ τρεῖς ἀνθρώποι τοποθετοῦν ἕνα ἡλεκτρικὸ καλώδιο στὴν ὑπόνομο. Εἶναι ἕνα κοινὸ καλώδιο καί, καθὼς προχωροῦν, τὸ ἀφίνουν και βυθίζεται στὰ δρωμόνερα τῆς ὑπονόμου. 'Όλο προχωροῦν και ξεδιπλώνουν πίσω τους τὸ σῦρμα και ὅλο προχωροῦν.

—Δὲν εἶναι τίποτα!, λέει ὁ Γκάφας. Καιρὸς νά τοῦ δίνω.

Μὰ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή, τοῦ ἔρχεται μιὰ δυνατὴ διάθεσι... νά φτερνιστῇ. Καὶ ἀρχίζει νά φτερνίζεται:

—'Απού! 'Απού! 'Ααααα-φού!

Τότε ἐκείνοι πού τοποθετοῦν τὸ καλώδιο στοματοῦν ἀπότομα τὴ δουλειά τους κι' ἕνα τόση φωτὸς ἀπὸ κάποιο ἡλεκτρικὸ φανάρι κάνει βόλτες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ἔρχεται και στέκει ἀπάνω στὸ μούτρο τοῦ ἀραπάκου.

—Γειά σας παιδιά!, φωνάζει. 'Επεσα κατὰ λάθος ἐδῶ μέσα και φεύγω γιὰ νά

'Ο «ἡλεκτρολόγος» χτυπάει με δύναμι τὸν Γκάφα και τὸν ρίχνει στὸ νερό!

μὴ σὰς ἐνοχλῶ. Γειά σας! Γειά σας!

Καθὼς κάνει ὅμως νά φύγῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μετρία πηδήματα θρίσκεται κοντά του και τοῦ κατεβάζει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο. 'Ο Τζιμ Γκάφας αἰσθάνεται νά κάνῃ φτερά, νά παίρνῃ δυὸ τοῦμπες στὸν ἀέρα και νά κάνῃ μακροβοῦτι. στὰ λασπόνερα...

Σχεδόν άμέσως μερικές σφαίρες σφυρίζουν πάνω άπ' τ'ό κεφάλι του.

—Γάει περίπατο ό πιτσιρίκος!, άκούει κάποιον νά λέη.

—Δέν έπρεπε νά τόν σκοτώσης τ'ό φουκαρά, λέει κάποιος άλλος. Κανένας αλητάκος θά ήτανε.

Ό Τζιμ Γκάφας άκούει τίς κουβέντες αυτές και άνατριχιάζει. Σάν χέλι άρχίζει νά κολυμπάη, μέσα στ'ά λασπόνερα και άπομακρύνεται άθόρυβα...

—Πολύ ζόρικοι αύτοί οι ήλεκτρολόγοι, σκέπτεται. Καιρός είναι νά βρώ καμμιά έξοδο νά ξετρυπώσω άπό έδω μέσα, γιατί μου μυρίζεται...μπαρουτί!

Ό Μάκ Ντάνυ δέ χάνει τ'ό θάρρος του και παλεύει με τ'ό θάνατο

Η ΜΙΚΡΗ κίτρινη γλώσσα φωτιάς σέρνεται στ'ό πάτωμα και πλησιάζει όλο και πιό πολύ τ'ό κιβώτιο με τ'ό δυναμίτη πού βρίσκεται ανάμεσά τους. Ό Μάκ και ή Έλλεν, καθώς είναι δεμένοι στις καρέκλες, ό ένας άπέναντι στόν άλλο, αισθάνονται ένα παγερό ρίγος νά σούς κυριεύη.

—Μή χάνης τήν ψυχοαιμία σου, Έλλεν!, λέει στην κοπέλλα ό νεαρός ρέπορτερ. Δέν έλειψε ακόμα κάθε έλπίδα.

—Δέ φοδάμαι, Μάκ, άπαντάει εκείνη κι' ένα χαμόγε-

λο πικρό σχεδιάζεται στ'ό άμορφο πρόσωπό της. "Όσο είμαι κοντά σου, δέ φοδάμαι, Μάκ.

Ό δημοσιογράφος άρχίζει μι'ά καινούργια προσπάθεια. Καθώς όμως άγωνίζεται ν' άπελευθερωθή άπό τ'ά σκοινιά πού τόν κρατούν δεμένο, αισθάνεται τή σάρκα τών χειρών του νά ματώνη. Τίποτα δέ γίνεται! Τ'ό σκοινί είναι γερό και δέ χαλαρώνει ούτε κατ'ά ένα χιλιοστό. Έκείνοι πού τόν έδεσαν είναι μαστόροι σ' αύτή τή δουλειά. Θρόμβοι κρύου ιδρώτα κατακυλούν άπ' τ'ό πρόσωπό του στην υπεράνθρωπη αύτή προσπάθεια. Άλλά δέν άελλπίζεται. Μέχρι τήν τελευταία στιγμή κανείς δέν πρέπει νά χάνη τ'ό θάρρος του. "Αν μπορούσε τουλάχιστον νά ξεριζώση τ'ό χαλκά πού κρατάει δεμένη τήν καρέκλα στόν τοίχο. "Όλες οι δυνάμεις πού τού άπομένουν μπαίνουν σέ κίνηση. Και δέν έχει παρά έλάχιστα λεπτά στη διάθεσί του.

Σάν ένα άγρίμι πού είναι πιασμένο σ' ένα φοβερό δόκανο, ό Μάκ Ντάνυ άρχίζει τότε νά τινάζεται πρ'ός τ'ά έμπρός, ζητώντας με τ'ό θάρρος του νά παρασύρη τ'ό χαλκά πού κρατάει τήν καρέκλα. Τινάζεται πότε πρ'ός τ'ά έμπρός, πότε πρ'ός τ'ά πλάγια και σ' αύτ'όν τόν άπεγνωσμένο άγώνα σφίγγει τ'ά δόντια γιά νά μη ξεφωνίση, καθώς τ'ά σκοινιά τού κομματιάζουν τ'ό κρέας. "Όμως, νά πού κά-

τι αρχίζει να γίνεται. 'Ο σιδερένιος χαλκός που είναι χτισμένος στον τοίχο, αρχίζει να κουνιέται. Κομματια από σοβάδες πέφτουν στο πάτωμα. Μιά καινούργια προσπάθεια ακόμη. Μερικές καινούργιες κινήσεις με τεντωμένους όλους τους μύες του κορμιού του και ο Μάκ αφήνει μια άγρια κραυγή θριάμβου. 'Η καρέκλα ξεκόλλησε. 'Ο χαλκός ξεριζώθηκε από τον τοίχο! 'Ο νεαρός ρεπόρτερ είναι δεμένος βέβαια ακόμα χειροπόδαρα απάνω στο κάθισμα. Μά αυτό δεν έχει πρὸς τὸ παρὸν σημασία.

Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά. Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση πέφτει μαζί με τὴν καρέκλα στὸ πάτωμα καὶ σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναμμένου φυτῆλιου ποὺ βρίσκεται πρὸς τὸ τέλος τοῦ καὶ ἡ φλόγα τοῦ ζυγώνει τὸν δυναμίτη.

—Μάκ!, φωνάζει μὲ ἀγωνία ἡ 'Ελλεν, καθὼς παρακολουθεῖ τὸν ὑπεράνθρωπο ἀγῶνα τοῦ. Μάκ, πρόσεχε!

'Εκείνος ὅμως δὲν τὴν ἀκούει. Σέρνεται στὸ πάτωμα καὶ ἔχει πάντα τὸ μάτι καρφωμένο στὴ μικρὴ κίτρινη φλόγα ποὺ προχωρεῖ. 'Ο ἰδρώτας τὸν τυφλώνει καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει βιαστικά. Λίγο ακόμα. Μισὸ μέτρο ακόμα. Μιά τελευταία κίνηση ἀπελπισίας καὶ ὁ ἀγκῶνας τοῦ πέφτει ἀπάνω στὴ φλόγα. Μιά μυρουδιά καμμένης σάρκας γεμίζει τὴν κάμαρη. 'Ο Μάκ σφίγγει τὰ δόντια,

ἀλλὰ δὲν ἀποσύρει τὸ χέρι τοῦ ποὺ καίγεται. Καὶ τὸ θαῦμα ἐγίνει! Τὸ φυτῆλι σβύνει, εἴκοσι πέντε πόντους μακρύτερα ἐπ' τὸ κουτὶ μὲ τὸ δυναμίτη...

—Σωθῆκαμε, 'Ελλεν!, λέει μὲ φωτὴ ξεψυχισμένη.

'Όλα τὰ ἄλλα εἶναι ἕνα παιχνιδάκι γιὰ τὸν νεαρὸ ρεπόρτερ. 'Ιώρα ποὺ ὁ ἀμεσὸς κίνδυνος τοῦ θανάτου πέρασε, μπορεῖ νὰ κινηθῇ πρὸ ψυχραιμα. Μένει γιὰ μερικές στιγμὲς ἐκίνητος γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἐξάντλησι ποὺ νιώθει κι' ὕστερα τὸ βλέμμα τοῦ καρφώνεται στὰ τζάμια μιᾶς μεσόπορτας. Σέρνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ πέφτει ἀπάνω τῆς μὲ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ κορμιού του. Τὰ κρυστάλλα πέφτουν κομματιασμένα ἀπάνω του. Ἀρπάζει στὰ δόντια τοῦ ἑνὸς καὶ ζυγώνει τὴν 'Ελλεν. Τὸ κοφτερὸ γυαλὶ στὰ δόντια τοῦ μεταβάλλεται σὲ πριόνι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ σκρινὶ ποὺ κρατᾷ δεμένα τὰ χέρια τῆς κοπέλλας ξεφτάει καὶ κόβεται.

—Τώρα εἶσαι ἐν τάξει, 'Ελλεν, τῆς λέει. Λύσε τὰ πόδια σου καὶ λύσε καὶμένα. Μονάχα διάσου λιγάκι. Πρέπει νὰ γυρίσουμε γρήγορα στὴ Νέα 'Υόρκη.

'Ο Τζιμ Γκάφας μιλάει καὶ σώζει χιλιάδες ἀνθρώπους

Ο ΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τοὺς δειχτές τῶν ρολογιῶν. 'Υστε-

ρα από μισή ώρα λήγει η προθεσμία που έδωσε ο Έντμουντ Φρέλιχ στην Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών για την αποδοχή των όρων του. Ύστερα από μισή ώρα, ο άπαίσιος κακούργος πρόκειται να τινάξει στον αέρα ένα ολοκληρω οικόδομικό τετράγωνο της Νέας Υόρκης. Αλλά ποιο είναι αυτό; Που πρόκειται να χτυπήσει; Και νείς δεν ξέρει.

Ο Μάκ Ντάνυ κάθεται σκεπτικός και μελαγχολικός στο σπίτι του. Όλες οι προσπάθειές του δεν έφεραν αποτέλεσμα. Μια περίεργη κακοτυχία τον κυνηγάει. Είναι αμίλητος και μέσα του αισθάνεται μια απερίγραπτη όργη. Ο Τζιμ Γκάφας, που έχει πάρει ένα γερό λουτρό, ύστερα από το μπάνιο που έκανε στα λασπόνερα των υπόνομων, φρέσκος - φρέσκος έχει ξαπλώσει στον καναπέ απέναντί του, μασάει ένα κομμάτι κέικ και είναι κι' αυτός μελαγχολικός, γιατί ο κύριος Μάκ δεν τον αφήνει ν' ανοίξει το στόμα του και να του διηγηθής τις περιπέτειές του στην υπόνομο. Όταν ο κύριος Μάκ έχει σκοτούρες, δεν του άρεσει να του κουβεντιάσουν. Αλλά ο Τζιμ Γκάφας θέλει να του πει, να βγάλει το άχτι του. Αρχίζει λοιπόν πάλι να μιλάει:

—Ξέρω γιατί είσαι θυμωμένος μαζί μου, κύριε Μάκ. Γιατί άφησα εκείνο τον συμμορίτη με το βλογιασμένο πρόσωπο να μου ξεφύγει. Αλ-

λά τί φταίω εγώ, που βρέθηκε μπροστά μου μια ανοιχτή τρύπα υπόνομου κι' έπεσα μέσα; Έπεσα μέσα και ένας Θεός μονάχα ξέρει πώς τα καταφερα ύστερα να γλυτώσω από τους ζόρικούς ηλεκτρολόγους που αρχίσανε να μου ρίχνουνε στο ψαχνό... Τώρα κι' εγώ δεν έπρεπε βέβαια να ν' αφερω. Αλλά φτερνίστηκα και τους ξάφνιασα τη στιγμή που βάζανε το καλώδιο στην υπόνομο...

Ο Μάκ Ντάνυ σηκώνει απότομα το κεφάλι.

—Ποιό καλώδιο; ρωτάει ξαφνιασμένος.

—Ένα ηλεκτρικό καλώδιο απ' τα συνηθισμένα, λέει ο Γκάφας.

Ο νεαρός ρέπορτερ τινάζεται απ' τη θέσι του. Μια ακτίνα φωτός τρυπώνει στις σκοτεινές σκέψεις που τον βασανίζουν. Κυττάζει το ρολόϊ του. Δέκα λεπτά ακόμα μένουν από την ώρα που έχει ορίσει για την ανατίναξη ο Φρέλιχ.

—Σε ποιάν υπόνομο έπεσες; ρωτάει. Μίλα γρήγορα, Τζιμ!

—Νά, έδω! Στη διασταύσι του μεγάλου δρόμου!, λέει εκείνος σαστισμένος.

Ο Μάκ Ντάνυ σαλπάρει στη σκάλα, βγαίνει στο δρόμο και τρέχει με όλες τις δυνατόμεις του προς την υπόνομο που του υπέδειξε ο Γκάφας. Μερικοί διαβάτες παραξενεύονται ένα λεπτό αργότερα, καθώς βλέπουν έναν γεροδεμένο έφηβο που κάνει σαν

τρελλός, ν' ανασηκώσει το καπάκι μιάς ύπνωσης, να σιαλτάρη μέσα στο άνοιγμα και να χάνεται.

—Μεθυσμένος είναι μεσημεριάτικα!, λέει ένας και σταυροκοπιέται.

Μά ο Μάκ δεν τον ακούει. Τσαλαβουτάει στα λασπόνερα και με χτυποκαρδι ανακατεύει με τα χέρια του το βούρκο. Κάτι ζητάει. Ένα καλώδιο ζητάει κι' αν δεν το βρή, από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να τιναχτεί στον αέρα ένα ολάκερο οικοδομικέ τετράγωνο, να γίνουν στάχτη άμετρητοι ούρανοξύστες, να χαθούν χιλιάδες άνθρωποι. Πόσο απλό, Θεέ μου, αλλά και πόσο δύσκολο να το μαντέψει κανείς! Αυτό το καλώδιο πρέπει να ξεκινάει από το άντρο του σατανικού κατασκόπου Φρέλιχ, να διασχίζει ύπογειως την πόλι, να φτάνει εκεί που είναι τοποθετημένη από έγκληματικά χέρια ή μεγάλη βόμβα. Μ' ένα κουμπί ή με ένα μοχλό ο άπαισιος δολοφόνος, από χιλιάδες μέτρα μακριά, θα προκαλέσει μια ηλεκτρική ένωση και το καλώδιο με το ηλεκτρικό ρεύμα θα μεταφέρει τον σπινθήρα στην βόμβα και θα πραγματοποιήσει την αντανάξη. Σατανική επινόηση!

Και νά! Το πρόσωπο του Μάκ Ντάνυ φωτίζεται ξαφνικά από ένα χαμόγελο. Φουχτιάζει το σύρμα και το ανασηκώνει. Ένα τίποτα, ένα κοινό καλώδιο! Το βγάζει έξω από το βούρκο και με το

σουγιά του το κομματιάζει. Δόξα σοι ο Θεός! Τώρα δεν μπορεί να υπάρξει πιά έπαφή μεταξύ της βόμβας και του ηλεκτρικού μηχανήματος και το βραχυκύκλωμα που θα προκαλέσει ο Έντμοντ Φρέλιχ δεν πρόκειται να θλάψει κανέναν.

—Μπράβο, Τζίμ Γκάφα!, λέει ευτυχισμένος ο Μάκ.

—Παρών!, ακούει ξαφνιασμένος μια φωνή πίσω του. Παρών, κύριε Μάκ!

Τον έχει πάρει στο κατόπι χωρίς εκείνος να το ύποψιαστή. Μά είναι η πρώτη φορά που δεν τον μαλώνει. Τον αγκαλιάζει και τον φιλάει και ο Τζίμ από τη χαρά του σε λίγο θα χρειαστή ...ένα καινούργιο λουτρό!

Ύστερα ο Μάκ Ντάνυ φέρνει την μπλε πέτρα του δαχτυλιδιού στο στόμα και σε μισό λεπτό ο Τζίμ έχει μπροστά του το βρυλικό Γεράκι, τον Νέον Υπεράνθρωπο.

—Έλα, Τζίμ, του λέει. Είμαι διαστικός!

Τον ανασηκώνει σαν πούπουλο στα χέρια του και βγαίνουν μαζί έξω απ' την ύπνομο.

—Θα γυρίσης άμέσως σπίτι, Τζίμ! Έγώ έχω κάποια δουλειά ακόμα να τελειώσω.

Μά, καθώς μιλάει, βλέπει κάποιον με κατεβαστή ρεπούμπλικα που του ρίχνει με το περίστροφό του. Είναι σίγουρα κάποιος απ' τους ανθρώπους του άοχι κατασκόπου, που φρουρούν χωρίς να φαίνονται τα στόμια των ύ-

πονόμων. Σπρώχνει πλάγια τον Γκάφα και σαν αστροπελέκι ρίχνεται απάνω του. Η γροθιά του προσγειώνεται στο κρανίο του και ο κακούργος σωριάζεται χωρίς πνοή.

—Πήγαινε σπίτι, Τζίμ!, φωνάζει. Έγώ θα γυρίσω σε λίγο!

Και κάνοντας μιαν απότομη στροφή, ξαναπαίρνει στην υπόνομο...

“Όπου χάνεται το αγγικό δαχτυλίδι με την μπλέ πέτρα

ΜΕΡΙΚΕΣ ώρες αργότερα ο Μάκ Ντάνυ κάνει ένα τηλεφώνημα στον επιθεωρητή της Μυστικής Αστυνομίας, τον φίλο του Τζαίμς Στούαρτ.

—Γεια σου, Τζαίμς!, του λέει. Το Γεράκι όπως είδες, ξέχασε τον πονόλαιμό του, σηκώθηκε απ’ το κρεβάτι και ματαίωσε την έκρηξη...

—Μά πώς τὰ κατάφερε; ρωτάει μ’ ενδιαφέρον εκείνος.

—Χμ! Ήταν πολύ απλό. Ένα καλώδιο ήταν στη μέση και τὸ έκοψε μ’ ένα σουγιά. Ύστερα αυτό τὸ ίδιο καλώδιο τοῦ έδειξε τὸ δρόμο τῆς κρυψώνας τοῦ Φρέλιχ. Τὸ ἀκολούθησε καὶ βρήκε ἀπὸ πού ξεκινούσε. Ήταν τὸ ὑπόγειο μιάς πολυκατοικίας, στὴν 17η Λεωφόρο. Τὸ Γεράκι έσπασέ κόποια πόρτα, μπήκε μέσα, ανέβηκε μιά σκάλα καὶ βρήκε τὸν Φρέλιχ δίπλα σ’ ένα μηχανήμα μὲ τὸ ρολοῖ στο χέρι. Περίμενε νὰ πατήσει ένα κουμπὶ καὶ δὲν ἤξερε

πὼς ὁ κόπος τοῦ θὰ πῆγαινε χαμένος, ἀφοῦ εἶχε κοπῇ τὸ καλώδιο. Τὸ Γεράκι ὥρμησε ἐναντίον τοῦ, ἀλλὰ αὐτὸς τοῦ ξέφυγε μὲ μυστηριώδη τρόπο. Μοῦ εἶπε ὅμως πὼς δὲ στενοχωριέται καθόλου. Θὰ τὸν συναντήση πάλι καὶ αὐτὴ τῇ φορᾶ δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ. Τώρα στείλε ἐσὺ ἕνα συνεργεῖο ν’ ἀνακαλύψῃ τὴ βόμβα καὶ νὰ τὴν ἀχρηστέψῃ. Τὸ καλώδιο θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ.

—Καὶ ὁ ἀόρατος θάνατος; ρωτάει μὲ αγωνία ὁ ἐπιθεωρητής.

—Ἡ ἀπειλή, ἀφοῦ ξέφυγε ὁ Φρέλιχ, παραμένει πάντα, Τζαίμς. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ξεφύγαμε τὴν ἀνατίναξι. Ὅσο νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ξαναφτιάξῃ τὴ συμμορία τοῦ, θὰ χρειαστῇ κάμποσες μέρες. Ὡς τότε, ἔχουμε καιρό. Γεια σου, Τζαίμς!

Ἀφίνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξαπλώνει στὸν καναπέ. Εἶναι πολὺ κουρασμένος. Μισοκλείνει τὰ μάτια. Ένας ὑπνάκος θὰ τοῦ έκανε καλὸ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ αἰσθάνεται ἄσχημα. Έχει τὴν αἴσθησι πὼς κάτι λείπει ἀπὸ πάνω τοῦ. Τινάζεται τρομαγμένος καὶ τὸ βλέμμα τοῦ καρφώνεται στὸ δεξί τοῦ χέρι. Τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλέ πέτρα, δὲν ὑπάρχει στὸ δάχτυλό τοῦ. Τὸ δαχτυλίδι ποῦ τοῦ δίνει δύναμι, τὸν κάνει ἄτρωτο, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πετάῃ σαν πουλὶ στὸν ἄερα, νὰ ταξιδεύῃ σὰ

δελφίνοι κάτω από τη θάλασσα, έχει χαθή!

Μιά δυνατή αγωνία τὸν κυριεύει. Πρέπει, τὸ δίχως ἄλλο, νὰ ξαναβρῇ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. "Ἄν τὸ δαχτυλίδι ἔχη πέσει στὰ χέρια κακούργων, φοδερὰ πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν!

Δὲν εἶναι ὅμως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀπελπίζονται εὐκόλα, ὁ Μὰκ Ντάνυ. Τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλὲ πέτρα θὰ ξαναρθῇ στὰ χέρια του, ἔστω κι' ἂν χρειαστῇ ν' ἀντιμετωπίσῃ μιὰ στρατιὰ ἀπὸ χιλιάδες δαίμονες...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

Στὸ τεύχος 9, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΟΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ ΘΥΜΩΝΕΙ

συνεχίζεται ὁ πόλεμος τοῦ θρυλικοῦ Γερακιοῦ ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ φοβεροῦ δολοφόνου ποὺ ἀπειλεῖ τὸν κόσμο! Τρωμακτικά πράγματα συμβαίνουν καί....

ΟΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ ΘΥΜΩΝΕΙ

καὶ ἐφορμᾷ θυελλώδης ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ ἐναντίον τῶν...γλυκῶν!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✧ 'Αριθ. 8 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέι-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	5) Ὁ Προστάτης τοῦ Κόσμου
2) Τὸ Γεράκι συντρίβει	6) Τὸ Μαῦρο καὶ τὸ Ἄσπρο
Γεράκι
3) Τὸ Ἰπτάμενο Παιδί	7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ
4) Τιτανομαχία	8) Ὁ Ἀόρατος Θάνατος.

Στὸ Τεύχος 10

ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγο θὰ γίνῃ μιὰ πολὺ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Περιμένετε τὸ Τεύχος 10, ποῦ θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ
εὐχάριστη ἔκπληξι!

